

ПАНАСЮК Броніслав Якович –

ЗБУВАЄТЬСЯ НАДІЯ
(Прощай, немытая Россия)

ЧОРНОБАЙ
2015

УДК 9:333
ББК 63:65
П16

Панасюк Б. Я.

Збувається надія (Прощай, немытая Россия). – К.: Друге видання, доповнене. – 2015. 48 с.

Висвітлено історичні твердження, що український народ і його держава Русь уже були відомими та великим в VI–IX ст., а у 988 р. Володимир, Великий князь Русі, прийняв християнство в Херсонесі-Севастополі (Крим). Це була епоха, коли велика держава Русь і її народ творили європейську історію, коли ніякої Росії, навіть Московії, у ті далекі часи не існувало. Тільки у 1147 р. на болоті річки з'явилося «селение» Москва, після цього, через два століття, сформувалось Московське царство. Філософсько-історичний і практичний аналіз дає змогу усвідомити причини та можливі напрями виходу з критичного становища українського народу і його держави.

УДК 9:333
ББК 63:65

Присвячується моїм одноліткам, які пізнали людську трагедію, зазнали моральних і матеріальних втрат військової навали в дитинстві – гітлерівської; на старості – путінської.

Автор виносить подяку академіку НААН М.І. Бащенко за допомогу у формуванні та виданні науково-літературної праці.

© Б.Я. Панасюк, 2015

ЗМІСТ

1. Ідея пробудження	3
2. Київська Русь.....	7
3. Новітня епоха	10
4. Відносини з Московією	11
5 Українське минуле і сучасне	17
6. Історія Московії – білий аркуш.....	31
7. Древня Київська Русь у борні.....	42
8. Додаток А.....	46
9. Додаток Б.....	47
.10. Додаток В.....	48

1. Ідея пробудження

У кожного народу на межі певного історичного періоду після протиріч і мук, збайдужілого спокою в колисці реальної життєвої суєтності виникає пробудження конкретної філософії, її осмислення в напрямку прозріння власного минулого, сучасного і майбутнього. Пробудженню живої природи, націй і держав завжди передують складні природні процеси, трагічна доля народу, величезний історичний досвід та столітнє приниження, які і є предметом осмислення. Усе це повною мірою стосується України та її народу, що проявляє унікальне явище серед великих європейських держав, коли народ, пращури якого були відомими і знаменитими ще з IV–VI ст., віддав себе, свою історію, культуру та землі сусідам. Довгі 750 років українці перебували у повній залежності від сусідніх держав – Польщі та Московії, байдуже дивлячись на зовнішній світ під охороною відомого українського оберега «моя хата скраю».

Із часів Переяславської ради, в історії москалів, така держава, як Україна, практично не згадувалась: «В XIX в. Украина, как политический организм с самостоятельною внутреннею жизнью, перестала существовать, будучи окончательно, по выражению Петра Великого, «прибрана к рукам» Россией»¹.

Нечувано багато поколінь, їх щонайменше 30, з байдужістю жили в рабському становищі, служили іншим державам, націям, культурам, творили чужу історію, вважаючи її своєю, навіть заклики генія Тараса Шевченка не пробуджували до боротьби, незважаючи на те, що за часів перебування в ярмі Російської імперії українці постійно відчували дві речі – голод і приниження. Голод через те, що усе забирали для годівлі лінивих москалів, а приниження внаслідок крадіжок історії, культури, державності, мови та перетворення великого і героїчного українського народу в «малоросів». Проте в глибинах української нації все-таки жевріла енергія протесту, яка проявлялась у багатьох непокорах, у знаменитих переможних битвах, адже, як зазначав знаменитий український вчений В.І. Вернадський, «так как украинское движение органично и питается корнями народной жизни, то оно никогда не угаснет»². Водночас битви і протести були незначними та несистемними, але на початку XXI ст. прийшло нове покоління, у якого не зламана психологія більшовицькою системою, у порослі українства часів незалежності енергія незадоволення середовищем, у якому довелося жити, усе згущувалась і згущувалась, що об'єктивно вимагало виходу на поверхню. Нарешті, у нового покоління виникло «жадное стремление выйти из настоящего»³ і відбувся критичний, а головне системний, прояв накопиченої внутрішньої енергії – Помаранчева революція (2004 р.), Євромайдан-Революція гідності (2013–2014р р.), але таке устремління слухняних підлеглих не сподобалось сусідам–москалям, вони розпочали війну (2014 р.).

¹ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І.Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 219.

² Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 224.

³ Фроловский Г.В. О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 272.

Настала складна епоха виходу із реального становища, яке склалося віками для української держави і народу, хоча у кожного було своє бачення ситуації: хто дивився в минуле, хто в майбутнє; чимало тих, як і в минулому, перебували у спокої та очікуванні будь-чого. І сталося пробудження радикально налаштованої меншості нового покоління, котре відчуло романтику ще далеко не усвідомленого, філософськи сформованого, майбутнього життя. Українська нація не була готова до нового, завчасно не сформувала необхідних систем державотворення та життєдіяльності, а тому, коли раптово (1991 р.) було отримано незалежність, народ, навіть його інтелектуальна еліта, були стурбовані, навіть розгублені перед проблемами, які раптово виникли. Причина в тому, що українські інтелектуали, думки яких запліднені московськими ідеями часів більшовизму, не усвідомили настання новітньої епохи, адже після Г. Сковороди так і не пробудилась філософська думка, яка була б створена на ґрунті глибин реального українського життя, духовних настроїв і практичних турботах, що впродовж багатьох століть панували в неволі цілого народу та приватного буття. Переписували і трактували тільки чужинську філософію, до якої іноді прив'язували вчення Г. Сковороди, а філософську сутність поезії Т. Шевченка, яка мала б стати початковим зародженням української філософської думки періоду ренесансу⁴, так до кінця і не зрозуміли й дотепер, а тому вона не стала дороговказом у сучасну новітню і надзвичайно складну епоху для українського народу.

Українська філософія, яка проповідувала завдання «оправдать веру отцов», згодом, коли політики приєднали Київську Русь до Москви, була віддана москалям для вивчення філософії, і «первые проповедники философского идеализма все вышли из духовной школы ...Велланский из Киевской академии, ...Павлов из Воронежской, П.Д. Юркевич (1827–1874) и М.М. Троицкий оба из Киевской академии, ...архим. Феофан Авсенов, О. Новицкий (1806–1884), С.С. Гогоцкий (1813–1889) учились в Киеве, И. Михневич (1809–1885) в Одессе. ...Из Киевской школы вышли В.Н. Карпов (1798–1867), О.М. Новицкий»⁵. Московські царі, беручи титул «Царя всея Руси» не мали навіть концепції такої влади, титул царя був надуманим і тільки після приєднання України до Московії він став наповненим давньою українською історією, культурою і традиціями. На винятково українських цінностях ректор Київської академії Феофан Прокопович, який став радником Петра I, розробив московському цареві цілісну концепцію, яка ґрунтувалась на єдності між Богом, державою і народом⁶. Дотепер москалі так і продовжують використовувати українську історію, ідею українця, безсоромно проповідуючи, що їхнє самодержавство у контексті захоплених територій і народів освячене Богом. У будь-яких сторонах філософії і практичної історії міфи щодо тисячолітньої історії Російської державності та «Москва–Третій Рим», оминаючи Київ, Київську Русь, їхню стародавню історію і місце серед країн світу, приречені на провал.

⁴ Панасюк Б.Я. Український ренесанс у творах Тараса Шевченка. – К.: ВЦ «Просвіта», 2010. – 303 с.

⁵ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 278–279.

⁶ Димирець Ростислав. Проблема спадковості влади в трактаті Ф. Прокоповича «Правда воли монаршей» // Дух і літера. – 1998. – № 3–4.

Мабуть, важко навчались мислити російські учні в українських і європейських учителів, бо «несмотря на блестящее развитие русского творчества в XIX в., эта черта усердного «ученичества» сохранилась у русских людей до настоящего времени»⁷. Тобто у Москві ніяк не можуть зрозуміти, що потрібно творити свою власну філософію та історію відповідно до особливості московської людності та їхньої новітньої держави, а не користуватися усим чужим. Навіть самі московські історики визнають, що єдиним фундаментальним дослідженням історії російської філософії є праці українського вченого Б. Яковенка, який проживаючи за кордоном – у Чехії, довів відсутність російської філософії навіть у першій половині XX ст. (1940 р.), стверджуючи: «Все, что Россия имела и дала философского, все это родилось либо из прямого подражания, либо из бессознательного подчинения себя чужим влияниям, либо из стремления слепить воедино несколько чужих мыслей»⁸. Відомо, що москалі звикли стверджувати здебільшого все навпаки, скажімо, за їхнім твердженням, галузеве аграрне дослідництво з'явилося у них раніше, ніж в інших країнах Європи, не говорячи вже про Україну. І лік вони ведуть з 1797 р., коли біля Санкт-Петербурга відкрили школу практичного землеробства та дослідне поле при ній. А що ж насправді засвідчує реальна історія? Перші організаційні, методичні і дослідницькі справи світового рівня в аграрній сфері розпочинались у Київській Русі, тобто тоді, коли Москви ще й не існувало: наприкінці IX ст., в часи Київської Русі, було створено Києво-Печерський яблуневий сад, або «рай» поблизу Києва, який став першим плодорозсадником у Європі, тут саджали яблука, груші, вишні, волоські горіхи, сливи, виноград⁹; перші літописи про плідівництво, як основу землеробства, було написано у X–XI ст. за князівства Володимира Святославовича і його сина Ярослава Мудрого¹⁰; у XVII–XVIII ст. було створено приватні садово-паркові ландшафти, які ставали першоосновою появи галузевих інституцій у вигляді аптекарських огорodів і ботанічних садів¹¹; появу перших методичних настанов щодо отримання стійких урожаїв польових культур з елементами агротехніки, способів їхнього збирання та зберігання бачимо (1751 р.) на прикладі Києво-Видубицького Свято-Михайлівського монастиря¹²; на кінець підкреслимо, що у Києво-Могилянській академії вперше у Європі було введено навчальний курс «сільське господарство», а перед появою дослідного поля під Санкт-Петербургом (1797 р.), значно раніше (1790 р.), подібна школа і дослідне поле було організоване і працювало у селі Богоявленське поблизу м. Миколаєва, звідкіль усі викладачі та спеціалісти були «привласнені» туди само – під Санкт-Петербург¹³.

⁷ Там саме. – С. 391.

⁸ Яковенко Б. Очерки русской философии. – 1922. – С.5. – (Велика праця чеською мовою вийшла у 1939 р.)

⁹ Вергунов В.А. История становления опытного поля на территории современной Украины и роль в этом процесс французского влияния /В.А. Вергунов //Садоводство: межвед. темат. науч. зб. – 2009. – № 62. – С.205–214;.

¹⁰ Грицаенко А.О. Плідівництво / А.О. Грицаенко. –К.: Урожай. –2000. – С. 7.

¹¹ .ЕлинаО.Ю. От царских садов до советских полей: история сельскохозяйственных учреждений XV111–20-е годы XX в.: В 2-х т. /О.Ю. Елина. Т.1. – М, 2008. – С. 111–124.

¹² Два документа о хозяйстве Киевских монастырей в половине XV111 ст.//Киевская старина. – 1883. – № 8. – С. 719–733.

¹³ Вергунов В.А. Сільськогосподарська дослідна справа в Україні. – К., Аграр. наука, 2012. – С. 90–91.

Так, привласнювалось все – від філософії до конкретних реалій. Краще було б не привласнювати чуже, а творити своє, адже реальний хід історії засвідчує, що в минулі століття а ні Російської імперії, а ні її філософії та історії не існувало і тільки «XIX век окрылил философское дарование у русских людей»¹⁴. Не даремно М. Драгоманов писав: «відкілля ж і сама Московщина за батька й діда царя Петра та й за його самого брали і вчителів, і духових, як не з нашої України». Отже, усі «дарования» москалі запозичили у Києві, українська ж філософія була переведена вже на ідеї Російської імперії або завмерла аж донині, коли знову треба розпочинати з перших філософів Київської Русі. Використавши Київську філософську школу, філософи Москви і Петербурга навіть не згадують українського філософа, поета, музиканта і педагога Г. Сковороду (1722–1794 рр.), який із сивої давнини проповідував українські ідеї, навчав тих українських філософів, які несли його ідеї до москалів. За ним прийшов Тарас Шевченко зі своєю українською поетичною філософією, котрого москалі заслали в солдати, щоб морально і фізично знищити.

Довго спала Україна, впродовж важких століть її народ не наважувався виконати заповіді свого великого пророка Тараса Шевченка, і нарешті, сталося: його геніальні слова «борітеся, поборите, вам Бог помагає» стали реальністю. Після 1991 р. народ поступово, якимось важко, з оглядкою, розпочав боротьбу з проповідування лагідних помаранчевих кольорів. Невдовзі задзвеніли віковічні кайдани, які з часів помилки Богдана в Переяславі тримав в лещатах вільнолюбний козацький народ і на усіх українських землях з новою силою залунав заповіт генія «поховайте та вставайте, кайдани порвіть», і вони вже рвалися. Дзвони кайданів у Києві почули москалі в Кремлі й розпочали задалегідь підступно готуватись до придушення національної свободи, щоб реалізувати нарешті формулу «Для малороссов, или украинцев, не потерявших сознание своей русскости, эта формула получит следующий вид: малорусское, русское, российское»¹⁵. Виходячи з таких гасел, москалі, світ, Європа і кожен українець мають знати, що основна політика Московії і розпочата війна проти України мають за мету: знищити Україну як державу, про яку в московській історії взагалі не згадується; перетворити українців у малоросів та москалів, кінець кінцем у росіян; а також підійти до кордонів Польщі та Прибалтійських країн, яких будуть шантажувати для повернення до складу Російської імперії. Проте повернути чи утримати давньоруську державу в складі створеної москалями держави військовою силою, як свідчить справедлива історія, ні теоретично, ні практично неможливо. Кремлівським політикам краще прислухатись до істини, історії та голосу правди:

Сучасні московські царі,
Не плачте за Україною,
Вона вам довго слугувала,
Забувши велич древньої Русі.

¹⁴ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 381.

¹⁵ Там само. – М.: Наука, 1990. – С. 457.

2. Київська Русь

Пращури українського народу мають історію з IV–VI ст. Перший же період суто української історії, який тягнеться багато століть від невідомих часів аж до зміцнення Київської держави: князь Кий у 634 р. підняв повстання проти аварів; нащадки Кия утворили династію Києвичів, видатним серед яких був Аскольд; у 882р. з Новгороду Великого прийшов Олег, який правив від імені малолітнього Ігоря, мов би сина Рюрика; після Олега у Києві князував Ігор Рюрикович. З цього часу династія Києвичів змінилась на династію Рюриковичів, як династію Київських Князів, знаменитими представниками якої були Ольга, Святослав, Володимир Великий, Ярослав Мудрий, Володимир Мономах, Данило Галицький. Частина цієї історії ще мало вивчена, особливо свідомо заплутані початкові поступки української держави, але реально можна оповідати з кінця VIII ст.

Давньоруська держава (кінець VIII – середина XIII ст.) – Київська Русь (Руська земля, Давня Русь) будувалась і міцніла на таких велетенських силах: перша – князівська форма правління; друга – апарат управління, судочинства й збирання данини; третя – сухопутне військо і флот. Про цей період історія знає досить багато цікавого і повчального, але воно, за волею московських істориків і політиків іде в бік української держави, звичайно й сучасної України. Київська Русь була однією з найбільших і наймогутніших держав середньовічного світу: землі Київської Русі простягалися від Білого до Чорного морів, від Карпатських гір до Волги; на цих просторах жили мужні, винахідливі та працелюбні люди; розвивалось землеробство і скотарство, ремесла й промисли, внутрішня та міжнародна торгівля. Руські торговці часто були на ринках Константинополя, Палермо, Дамаска, Багдада, Праги та інших великих міст. Високого рівня у ті часи набув розвиток культури: архітектура, будівництво, живопис, скульптура, обробка матеріалів; складались літописи, історико-літературні твори, билини та історичні пісні, казки й легенди. Підтримувались рівноправні стосунки з Візантією, Германією, Польщею, Чехією, Швецією, Норвегією. Нині все це потребує поглибленого вивчення в контексті сучасної незалежної України, яка буде повертатися до своєї історії, своєї території, своєї культури, своїх традицій, адже в минулому була держава, нація та її історичне, матеріальне і духовне надбання, яке або вкрадене, або силою відібране¹⁶. Повернення буде довгим і складним, це буде робота не менш як чотирьох поколінь, а завершиться тоді, коли з Російською імперією станеться те, що спіткало колишній Радянський Союз. Перш за все необхідно повернути в історію існування сучасної України з сивої давнини, коли ні про Москву, ні про Московське царство не було і згадки.

Таким чином, москалям слід запам'ятати, що сучасна українська незалежна держава існувала з древніх часів, адже ще «батько історії» Геродот (480–425 р. до н.е.) уже писав про наших предків, називаючи їх скіфами-оратаями, які орали і засівали поля, що збігається з назвою українців полянами, які й дотепер орачі й сівачі. Харчів на планеті Земля не так багато, особливо на півночі, а тому працьовитий, мудрий і гордий народ з давнини зазнавав утисків, але нині здається, нарешті поволі відроджується. Адже в ній закладено сили Володимира

¹⁶ Панасюк Б.Я. Русь: нація і держава. – Т.1: Помилки Великих Київських князів. – К.: КНЕУ, 2009.

Великого ще з часів Кримського Херсонесу (988 р.), з яким тісно пов'язані перші кроки хрещення Русі князем Володимиром Святославовичем, сином Святослава та онуком княгині Ольги. У 988 р. князь Володимир і його бойові дружини одержали хрещення в Херсонесі, яке потім поширилося по всій Русі великій і тоді ж князь вінчався з Анною. На той час Русь, коли Володимир Великий одно жував хрещення в Херсонесі, була також великою, сильною і шанованою державою з якою рахувався не лише Константинопіль, а і інші держави. Згадаємо лише, що автор твору «Слово о полку Ігоревім» окреслює величезну територію Русі; «половецькі степи, Дон, Чорне і Азовське моря, Волга, Рось, Сула, Дніпро, Донець, Дунай, Західна Двіна, Стугна, Немига, а також міста: Корсунь, Тмутаракань, Київ, Полоцьк, Чернігів, Курськ, Переяславль, Білгород, Новгород, Галич, Путивль і інші»¹⁷. Немає сумніву, що саме через такі окреслення території Київської Русі московські історики приписують собі знамените «Слово», а даремно, оскільки вчені Європи та України подають реальні карти, зокрема на уцілій карті періоду УНР 1918 р. українській державі належала Східна Слобожанщина, тобто теперішні Курська і Воронежська області, а також Крим. Про те, що Україна велика країна, у якій москалі забрали великі території, свідчать дослідження відомих вчених¹⁸, а також карти багатьох країн Європи. Після першої світової війни та битви Антанти з більшовиками багато європейських країн визнали територіальну цілісність України, яку можемо побачити на карті Франції (додаток Б). Однак, після захоплення влади в Московії більшовиками, вони постійно тасують українську територію. Велика країна пишалась відомими в Європі красивими містам (додаток В), в яких розвивалась культура і наука, але й тут московіти частину міст захопили і утримують дотепер.

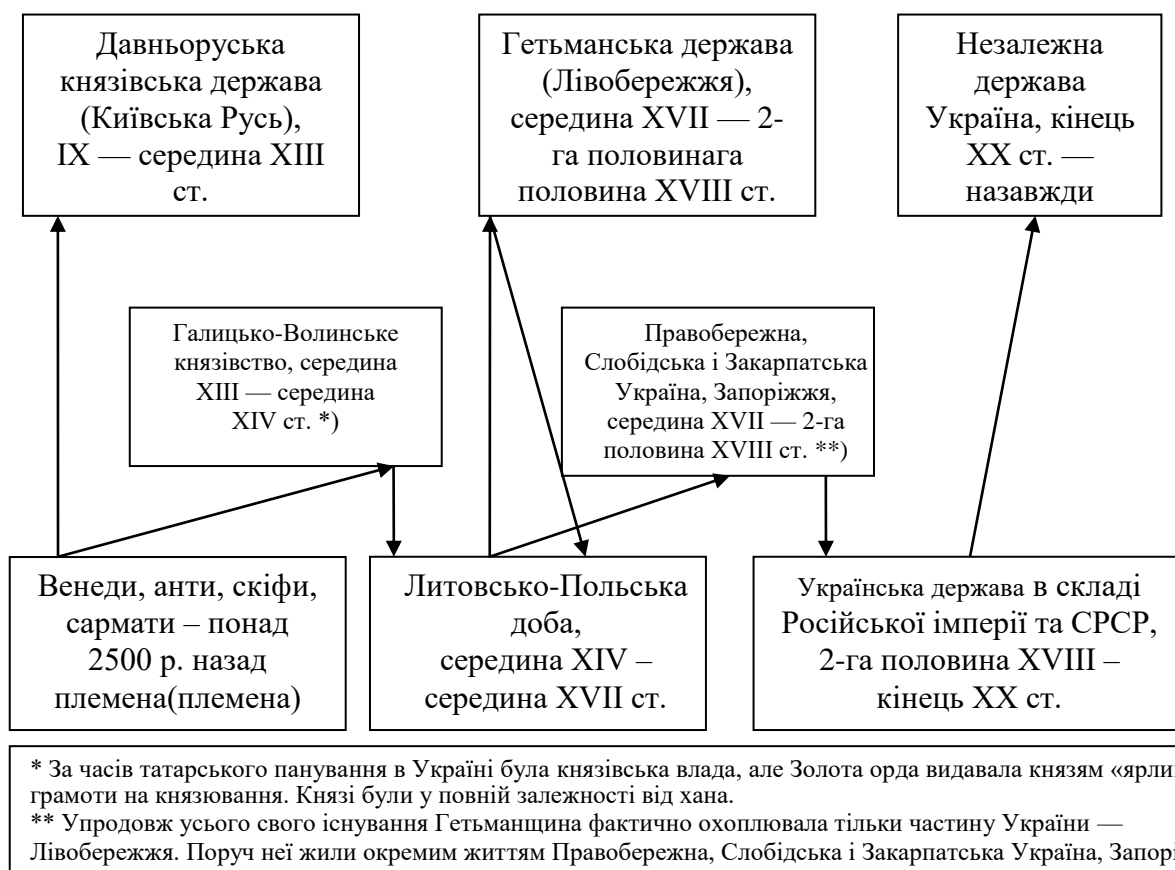
Майбутнім поколінням українців слід пам'ятати, що на день Злуки 22 січня 1919 р. до складу України входили українські етнічні землі¹⁹, які нині рахуються в інших державах, але на цих просторах чимало українських сіл з міцним етнічним корінням і традиціями: Московії – Кубань, Ставропілля, Чорноморщина, Східна Слобожанщина (сучасна Курської і Воронізької областей), Стародубщина, анексований Крим; Білорусії – Берестейщина, Гомельщина; Польщі – Холмщина, Підляшшя, Надсяння, Північна Лемківщина; Словаччини – Південна Лемківщина; Румунії – Південна Буковина, Мармарощина. Отже, ще з часів Володимира Великого, а також з початку ХХ ст. Крим належав Україні і ніхто його в комуністичний період Московії не дарував українському народу, був продуманий фарс, адже це споконвічна його територія.

¹⁷ Панасюк Б.Я. Русь: нація і держава. – Т.1: Помилки Великих Київських князів. – К.: КНЕУ, 2009. – С. 73.

¹⁸ Шелухін С. П. Україна – назва нашої землі з найдавніших часів. – Прага, 1936 (Бескид, Дрогобич, 1992, репринт). – С.183.

¹⁹ Акт об'єднання українських земель підписаний у Фастові між лідерами УНР і ЗУНР (Є. Петрушевичем і С. Петлюрою) й оприлюднений 22 січня 1919 р. на Софіївському майдані у Києві.

ПОВЕРНЕННЯ З РАБСЬКОГО НЕБУТТЯ

Московським історикам, які уже отримали завдання написати історію Московії в сучасних загарбницьких війнах, треба вивчити досконало історію і географію, щоб відповісти своїм господарям на можливо два важливі запитання: перше, чому давньоруська держава Київська Русь названа москалями «Малоросія»; друге, де, коли і яким чином з'явилась раніше неіснуюча держава, яка вимагає називатися «Великоросія»? Світовій історії відомо, що в період IX-середини XIII ст., коли «селение Москва» тільки з'явилося (1147р.) на болоті в лісах, територія держави Київська Русь - Князівства Київської Русі уже на той час (після смерті Ярослава I в 1054 році). простягалась від Чорного моря до Північного Льодовитого океану, де головним містом був Новгород звідкіль князі прибували до Києва, а з Києва до Новгорода. Ще у ті давні часи на заході з європейською країною Київська Русь межували усі країни, які й тепер розвиваються і межують з Україною, як були сусідами у ті далекі часи з Київською Руссю. А ось на Сході картина інша – у стародавні часи там, як свідчать літописи, проживали половці, хазари та печеніги, але ніде не проглядається жодного спомину ні про Москву, ні Московське царство, про що свідчить реальна історія, а також карти періоду 1054-1357 років.

Українська історія не реальна, викривлена і сплюндрована, але влада так і не спромоглася щось започаткувати, щоб розпочати виправлення історії українського народу та його держави з давніх часів, хоча б з IV ст. нашої епохи. Боротьба за відновлення історії також буде проходити у відчайдушній боротьбі з москалями, але дискусії відбуватимуться на світовому і європейському рівнях, а тому агресивним історикам не буде дозволено маніпулювати європейськими цінностями і фактами.

3. Новітня епоха

Немовби несподівано настало ХХІ ст. і колишньої надуманої москалями Малоросії вже немає, українська народність вистояла і за багато віків москалям не вдалося «обратитъ ее в простой этнографический материал для усиления господствующей народности, все попытки оставались и остаются безуспешными»²⁰. Залишається в минулому 350-річне приниження давнього і гордого, талановитого і великого українського народу, нащадків козацького роду, у якого фінно-азійські сусіди, використавши помилки великих київських князів²¹, викрадали й привласнювали історію, традиції, мову, культуру, відшматовували великі території. Про захоплення територій, знищення культури і традицій існує багато прикладів, які висвітлюють самі московські ідеологи, коли на захоплених степових землях тамтешнього українського народу, радіючи, розбійники заводили свої порядки «Тамбовские, Пензенские, Орловские поля для нас стали самыми русскими в России ... Это деревянная, соломенная Русь, в ней ежегодно пожары сметають скудную память о прошлом. Здесь всего скорее исчезают старые обычаи, песни, костюмы»²². Якщо долучити сюди ще й інші українські землі Белгородської, Курської, Воронежської та інших губерній, то стане зрозуміла сутність утворення сусідньої північної держави. Розбоек, обманом і погрозами москалі створювали Російську імперію: загарбували території, знищували згадки про минуле, історію переписували на себе, немовби москалі, а не прашури українців, з давнини жили на південних степових просторах.

На основі проведених власних досліджень, вивчення московської філософської історичної культури, ознайомлення з проблемами територій, націй, народів і народностей Російської імперії сучасній владі незалежної України на державному рівні треба офіційно визнати та відповідно діяти згідно з тим, що українська історія повністю сфальсифікована, реальна ж історія присвоєна Російською Федерацією. Відтак українську історію треба докорінно виправляти, а тому давайте повіримо великим українцям і згадаємо: М.В. Гоголя, який скаржився, що коли читав українську історію, то пив бром; подібне підтверджує й В.І. Вернадський, який згадує, що «Отец рассказывал мне историю Украины совершенно не так, как она излагалась в гимназии»²³. Мабуть подібні перекази сприяли тому, що знаменитий український вчений ставив перед собою основне завдання для своєї діяльності стосовно України – «об'єднання українців, працюючих в українському відродженні»²⁴ і тут вчений багато зробив. Водночас, враховуючи, що москалі забрали усю науку і культуру, які прийдеться повернути, він ставив ще й другу задачу – «зберегти зв'язок вчених і науково-учбових закладів із російською культурою ...»²⁵. Як показала реальність (2013–2014 рр.)

²⁰ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 218.

²¹ Панасюк Б.Я. Русь: нація і держава: у 2-х т. – Т.1: Помилки Великих Київських князів. – К.: КНЕУ, 2009. – 387 с.

²² О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 454.

²³ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 1. – К., 2011. – С. 547.

²⁴ Вергунов В.А. Нариси історії аграрної науки, освіти та техніки. – К.: Аграр. наука, 2006. – С. 445.

²⁵ Там само.

повернути вкрадене за згодою буде важко, московська влада і більшість представників її культури вдалися до повного розриву доброзичливих відносин.

Провина за фальсифікацію історії, звичайно, важким клеймом лежить на царській і більшовицькій Російській імперії, але й українські історики уклінно допомагали у фальсифікації історичних фактів. Тому битва, що розпочалась, є не лише відстоюванням своєї незалежності, але й докладанням зусиль заради повернення захоплених територій і вкраденого славного минулого. Із цього погляду відносини між Україною і Московією переходять у нові виміри, які боялись озвучувати та проявляти провідники українського народу попередніх століть, а також керівники держави недалекого минулого, навіть часів незалежності, чого очікував український народ.

4. Відносини з Московією

Українці, вириваючись з неволі північних варварів, будучи європейським народом за своєю історичною суттю, потужно забажали відновити свій європейський статус, і тут москалі за відсутності будь-яких аргументів зчинили галас і пішли війною, аби цьому природному процесу своїх сусідів перешкодити. Подібне не є новиною, чи випадковістю, ні, це постійна державна політика Москви до України. Недаремно «В ряде циркуляров ...Столыпин объявлял борьбу с украинством государственною задачей», але неприємним є те, чого українські інтелектуали, окрім Т. Шевченка, ніде вголос не озвучували, не писали у своїх творах про те, що москалі ставили завдання «достичь полного слияния украинцев с господствующею народностью и уничтожить вредное для последней сознание своей национальной личности в украинском населении»²⁶, на жаль, багато чого їм удалося. Крім того, стало ще й очевидним, що москалі, з азійськими нашаруваннями колишніх монголо-татарських завойовників у психіці, бажають протиприродно приєднатись до європейських соціально-культурних цінностей самі, але у них існують незборимі перепони, про які писали знамениті росіяни, зокрема Чаадаєв: «Ничто из происходившего в Европе не достигало до нас»²⁷, а тому вони танками перетинають сусідам дорогу до Європи.

Світ має знати, що дорога до цивілізованого життя українцям перекривається москалями ще й тому, що вони історично звикли виживати та ще й воювати за рахунок інших народів, зокрема, впродовж століть, вразі потреби для власного захисту, вони використовували працю працелюбних українців. Подібну практику виживання не соромились застосовувати, торгуючи цілими народами, вожді Московської імперії «Германия не могла заняться душением Советской России ни экономически, ни политически, ей не до того было. Мы ей отдавали Украину, откуда, сколько хочешь, можно было взять хлеба и угля, конечно, если уметь взять, если обладать жизненной силой, чтобы взять»²⁸. Ось так, Україну, ніби

²⁶ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 220, 221.

²⁷ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 287.

²⁸ Ленин, 06.12.1920 (Свою Україну любіть /Автор-укладач Валерій Буркат; ЧДСБ ІРГТ НААН. – Черкаси, 2012. – С.456).

кістку собаці, москалі кинули німцям, щоб не «душили Советской России», а після цього забрали Україну назад, звичайно за допомогою самих же українців, і продовжували забирати харчі, матеріальні ресурси і військову силу.

Та настали давно очікувані часи: після 1991 р. уже з'явилося нове покоління українців, котре, не одержавши імперсько-більшовицького виховання, такого нахабства не потерпіло, зчинивши відчайдушний опір, який підтримали більшість представників старшого покоління. Розпочалась битва за остаточне визволення України і її народу з вікового принизливого московського рабства та приєднання народу країни європейського континенту до європейської цивілізації. Перед борцями з'явилася глибока прірва, за вихід з якої потрібен довгий шлях боротьби, що випаде на долю ще багатьом поколінням. Адже слід буде повернути не лише захоплену в минулому велику територію, але і украдені історію, традиції, культуру, мову, а найголовніше, має змінитися рабська принизлива духовність, що породила чимало негативних рис, притаманних українському народу. Про зруйнованість української психології великий український дослідник, академік В. Вернадський писав у своїх спостереженнях таке: «Дожив до 80-ти лет и непрерывно, сознательно, почти с детства относясь к окружающей меня общественной жизни, я вижу, что украинская струя в ней не является основной»²⁹. Слова великого вченого яскраво проглядаються на дії не менш відомого вченого і державника М. Грушевського, у якого у самі сприятливі часи для здобуття української незалежності «украинская струя» проявилась дивним чином. Як пише учасник подій, Генеральний прокурор і міністр уряду УНР С.П. Шелухін³⁰, на з'їзді представників народів і областей Росії 8–15 листопада 1917 р. у Києві, скликаного Українською Центральною Радою, М. Грушевський завершив свою доповідь гаслом «Хай живе майбутня федеративна демократична Росія», «Хай живуть держави демократичної Росії», а над кріслом Голови Української Центральної Ради майорів плакат «Хай живе вільна Україна в федеративній Росії». Можливо теперішні українські політики покладають живі квіти до пам'ятника М. Грушевському з подякою, що він уже не може допомогти Путіну у розв'язанні проблеми федералізації на Сході України. У сучасного українського державника В. Ющенка також проявилась «украинская струя», коли він віддав уже незалежну Україну у руки проросійському ставленникові, за що українці віддають йому пасовиська для розведення бджіл.

За роки більшовизму українська течія ще більше звузилась та уповільнилась, психологія українства стала занадто травмована, що яскраво проявлялось своїми неукраїнськими результатами впродовж усіх років незалежності після 1991 р., коли українці не здобували, а багато чого втрачали. Скажімо, автор також спостерігає, що не кожен бажає відкрито, яскраво висвітлити чи обговорити у розмовах зі своїми однокласниками, колишніми студентами свого університету, колегами по роботі діяльність великих українців; І. Мазепи, П. Скоропадського,

²⁹ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 1. – К., 2011. – С. 547.

³⁰ Шелухін С. П. Україна – назва нашої землі з найдавніших часів. – Прага, 1936 (Бескид, Дрогобич, 1992, репринт). – С. 50.

В. Винниченка, С. Петлюри, С. Бандери, навіть П. Шелеста. Пристосуванці письменництва ще з радянських часів і дотепер дозволяють собі критикувати видатних українських письменників, навіть непримиримого до більшовиків О. Довженка, і ніхто їх не захищає.

Водночас за роки незалежності так і не з'явилися визначні філософські та художні твори, поезія, п'єси, нарешті пісні, які б оспівували епохальні події звільнення з рабства народу Стародавньої Київської Русі на межі ХХ–ХХІ ст., стверджуючи пафос і героїку української нації, у віках досить гнучкої, але незламної. Сучасники мали б дізнатися, де бралась у глибинах народу сила, душевність і витримка, коли у неї забирали винятково все, однак, як свідчить українська незалежність, щось залишалось: найвагомніше, найцінніше – до своєї країни і своєї нації; найлютіше – до ворогів, нападників та кривдників. Однак у рабстві, віковій підлеглихості щодо державності й культурності українство зазнало руйнації психології, можливо, тому ми продовжуємо лише пишати поезією, створеною за часів сивої давнини і тоталітаризму: «Києве мій», «Червона рута», «Два кольори».

Причина руйнування психології, яка спричинила трагедії перших десятиріч незалежності, в тому, що українці системно і досить потужно прив'язувались до Московського царства в усіх сферах життєдіяльності: «Как и в период польского владычества, высшие слои украинского общества в значительной части шли навстречу объединительным тенденциям правительства, а народные массы, по мере распространения на Украине новой социально-экономической структуры, обращались в живой инвентарь государственного хозяйства, теряя значение активной силы в национально-культурной жизни края»³¹. Якщо до інших народів і народностей Російської імперії, зокрема країн Середньої Азії, Казахстану, не було звинувачень, хоча вони зовсім не піддавались асиміляції, якої в дійсності й не могло бути, то до поляків такі звинувачення лунали: вони, мовляв, категорично не піддавались будь-якій асиміляції. Українців москалі не звинувачували у відсутності процесу асиміляції, вона йшла повним ходом – втрачались своя мова, культура, історія, національна самосвідомість, навіть етнічні риси, заохочувалось масове створення змішаних сімей.

Але це була не природна, а примусова асиміляція на завойованих територіях, яка проявлялась широкомасштабними діями імперської влади: безліч законів про заборону української мови; насильницьке переселення сімей українців у Московію, а москалів на Україну і тільки в міста; усі державні служби, наукові установи, вищі навчальні заклади були переповнені викладачами з Московії; українські студенти направлялись до Росії, а звідтіль – до України, що спричиняло утворення змішаних сімей, яких наразі в Україні безліч; переписувались першоджерела з історії, їх буквально витирали і виправляли, де зникала Київська Русь, Україна, а з'являлась Росія; церква російського патріархату витісняла церкву українського патріархату; москалі ставали великоросами, а українці – малоросами; переважна більшість українських

³¹ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 218.

письменників і поетів ставали московськими за духом та ідеями, а результат плачевний – національна самосвідомість втрачена народом більш як наполовину. За декілька століть асиміляції на великій території України залишались тільки українська душа, міцні українські традиції та культурні острови, переважно в сільській місцевості, які вистояли і привели до толерантної Помаранчевої революції 2004 р., революційного Євромайдану 2013–2014 рр. та до війни з підступними москалями – Російською імперією.

Упродовж багатьох століть москалі намагалися і продовжують намагатися силоміць приблизити українців, поляків, прибалтів до себе, втлумачуючи собі і нав'язуючи цим народам свою ідею, мовляв, росіяни – це слов'янська раса. Водночас навіть московські філософи підкреслюють, що слов'янство українське і слов'янство російське – це зовсім різні речі. На півночі існували історичні землі Ростовсько-Суздальського князівства Київської Русі, але монголи захопили князівство і там вони почали створювати невідому країну Моксель (ростовсько-суздальська земля) Ми не досліджуємо історію церкви, але її реальність засвідчує, що після 1243р. країна Русь не мала жодних духовних стосунків з цією країною. Впродовж віків церкви цих країн були відокремлені, митрополити Русі не мали стосунків з митрополитами Московії³²: в період 1250-1355рр. духовенство Русі очолювали митрополити – Ниорон, Петро, Гавриїл, Феодор; духовенство Московії очолювали митрополити – Кирило, Максим, Петро, Феогност. Отже, самі росіяни визнають, що ніякого слов'янського коріння між українцями і москалями не було й немає, хоча внаслідок штучного і примусового змішування дечого слов'янського діставалось і москалям. Подібне змішування розпочалося ще з давнини, адже коли Новгород захопили московити, то там уже проживали ільменські слов'яни.

Ось чому будь-яка близькість українців, як і поляків, до росіян викликає щонайменше сумнів, про що йтиметься далі. Навіть якщо й визнати, що існує якась сумнівна слов'янська схожість, то і тут об'єднання було шкідливим, а тому продовжувати його неможливо, адже коли звернемось до московського філософа Ніколая Бердяєва, то дізнаємось, що «Народы родственные и близкие менее способны друг друга понять и более отталкиваются друг от друга, чем далекие и чужие»³³. Таким чином, за будь-яких обставин українці не можуть складати з росіянами ні державну, ні суспільну, ні національну, ні духовну єдність – це різні народи, у яких занадто протилежні духовні цінності та далеко не єдина історія. Тут лише можемо порекомендувати сучасним володарям Кремля: «Не намагайтесь насилувати природу, бо вона вам не пробачить, як не пробачала вашим попередникам!».

Щоб далі висмоктувати слов'янське з українців, москалям вкрай не подобається українська незалежність та відокремлення України від Московської держави, а тому вони розпочали війну, яка, мабуть, буде важкою і затяжною. Колишня імперія, яка звикла іменувати себе надуманою Великою Росією, хоча вже і

³² Білінський В.Б. Країна Моксель-Московія. //Київ, №2-3, 2011, -С.167

³³ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 225–226.

перетворилась у хворий та падаючий колос, продовжує перешкоджати українцям в усьому, що несе загрозу не лише Україні, але й Європі, і тільки через те, що москалі володіють атомною зброєю, яка знаходиться в руках небезпечних людей. Не варто забувати про небезпеку розпочатої москалями війна не лише для України, але й для Європи та усього Світу, оскільки москалі кровно намагаються відновити свій надуманий статус Великої Росії, загрожуючи Польщі, Прибалтійським країнам, з усього видно, що й Фінляндії, адже більшовики, заангажовані імперською ідеологією, не схвалювали відокремлення цієї країни після перевороту 1917 р. У ці складні часи українці мобілізують усі духовні, етичні, історичні та юридичні права на оборону й боротьбу за те, щоб відірватись від агресивної Росії і стати європейською країною, розташованою в центрі Європи.

Захоплюючи чужі території, москалі намагались ізолювати прогресивні сили і обдурити народ, «что отнимает возможность шовинистов Украины, Литвы, Латвии, Эстляндии рассматривать движение наших частей, как оккупацию»³⁴, тобто окупація визнається, але під виглядом добра, як це було на початку ХХст. Таку саму схему вони застосували і на початку ХХІ ст., захоплюючи український Крим і території Донеччини та Луганщини. Немає сумніву, що у москалів подібне роїться і відносно інших вищеназваних країн. На жаль, таким зазіханням не приділяють належної уваги керівники основних країн Європи, зокрема Німеччини, Франції, Італії, а подібне, як свідчить недавня історія, є реальною небезпекою як для цих самих країн, так і усюди Європи. Таку небезпеку кожен європейський і світовий лідер може відчутти при розмові із сучасними керівниками Росії, в глибинах душі яких палає вогонь про те, що «Русское государство давно уже признано великой державой, с которой должны считаться все государства мира, и которая играет видную роль в международной политике»³⁵.

І це не філософські розмірковування, росіяни вже розпочали згадувати окремі великі європейські країни, маючи на увазі свої претензії до них під виглядом доброзичливих, і не дуже, намірів. Мабуть, подібні претензії москалів мали б викликати занепокоєння у сучасних лідерів європейських країн, яким здається, що нинішній російський лідер прислухається до їхніх порад щодо розпочатої війни, а не до знаменитих російських філософів і політиків, які проповідують: «Мы русские, менее всего можем вынести господство притязаний религии германизма ... Центральной германской Европе не может принадлежать мировое господство, ее идея – не мировая идея»³⁶. А ось Францію і її народ москалі вважають своїм обов'язком від когось рятувати: «Спасение Франции – одна из великих мировых задач России», це, як свідчить історія, дорого може коштувати для країни Бастилії. До поляків, як і до німців та французів, також великі та ще й погрозливі претензії: «Русские и поляки боролись не только за землю и за разное чувство жизни ... Польское государство было раздавлено и разорено, но польская

³⁴ Ленин, 29.XI. 10118. (Свою Україну любіть. /Автор-укладач Валерій Буркат; ЧДСБ ІРГТ НААН. – Черкаси, 2012. – С. 455).

³⁵ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 11–12.

³⁶ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 226, 234, 244–245.

душа сохранилась ... Поляки совершенно не поддаются ассимиляции», але тим не менше «Польский же народ должен почувствовать и понять душу России, освободится от ложного и дурного презрения, понять и полюбить друг друга». Чи не очікування якогось російського «спасення» стали причиною того, що Франція і Німеччина з меркантильних причин заблокували вступ України до НАТО, коли на Бухарестському саміті у 2008 р. українці слізно просилися долучитися до Плану дій щодо членства в НАТО?. Світова громадськість і державні діячі країн світу не повинні вважати, що усе це думки минулого, ні, це сучасна агресивна дійсність Кремлівської влади, а головне, що цю агресію підтримують відомі російські інтелектуали: Табаков, Співаков, Лановой, Безруков, Боярский, Говорухін, Башмет, Ціскарідзе і ще декілька десятків знаменитостей, які підписали відозву схвалення війни проти України і захоплення Криму.

Поляки чітко розуміють, чого їм очікувати, коли вони «полюблять» росіян, а ось теперішні німці ще не відчувають, що росіянам не подобається їхня політика в Європі, а французи не здогадуються, що росіяни ще будуть рятувати Францію під гаслом «Русская национальная мысль питалась чувством богоизбранности и богоносности России»³⁷. У своїх виступах перед росіянами їхній керівник під фанфари влітку 2014 р. вже нагадував про можливість відповісти деяким країнам, погрожуючи Заходу своїм потужним ядерним арсеналом. Таким чином, однозначна ідея щодо Польщі, Німеччини і Франції у росіян існує давно, яка рано чи пізно набуде реальності, але на шляху до її реалізації російські танки на деякий час спіткнулись на території України, яку агенти-лихоманці задалегідь обікрали і знищили військову міць, а тепер ще й ніякої допомоги не буде, як гарантувалось міжнародними угодами. Мабуть, поглядаючи на історичне минуле відносин Польщі й України та відповідно до стратегічних планів Російської імперії відносно цих двох країн, враховуючи послаблення міжнародних правових відносин, керівництво Росії пропонувало у 2008 р. керівництву Польщі розділити Україну як штучне утворення. Немає сумніву, що москалі у своїх стратегічних прогнозах передбачають повернути до складу Російської імперії усі колишні країни, у тому числі Польщу та Україну, які московські політики ще й намагаються пов'язати, аби легше було приєднувати. Звичайно, польське керівництво, розуміючи агресивність москалів, дало належну оцінку таким московським пропозиціям, а крім того, вони готуються, щоб не допустити агресії з боку Москви. Агресивні дії москалів відносно багатьох країн якраз припадають на початок ХХІ ст., коли не діють міжнародні угоди, майже не чути впливу на світову політику шанованої організації ООН, європейсько-американська організація НАТО очікує кращих часів, а агресивні сили Сирії, Іраку й Росії все більше шаленіють – так було перед другою світовою війною.

³⁷Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 10.

5. Українське минуле і сучасне

*Народ, звиклий жити під
якимсь володарем, коли через
якийсь випадок стає вільним, утримує
свою свободу з великими труднощами*
Макіавеллі

Наприкінці ХХ ст. боротьба за владу в самій Московії дала можливість Україні тихо і мирно, не в результаті запеклої боротьби, як це було в багатьох країнах, відокремитися від рабської імперії і розпочати незалежне плавання в бурхливому океані світової цивілізації. Проте зрада і протистояння, використані та організовані російськими спецслужбами, а крім цього невміле використання здобутих перемог, нехтування народною довірою закінчилися тим, що більшість прихильників демократичних процесів незалежності, які відбувалися в Україні, невпинно скорочується, багато держав світу вже розчаровується у послідовності дій українських керівників, що відсовує європейські перспективи України на невизначений термін.

У складних історичних реаліях, коли кожна країна і її народ мають сподіватись тільки на власні сили, треба було б поглянути на помилки, що допускалися як українцями, так і москалями-росіянами, звернувши увагу, як ці помилки проявляються нині, на які чомусь вперто не звертає жодної уваги ні один із двох народів, війна між якими розпочалася. Такого в історії знайти важко, коли лише нещодавно, у другій світовій війні, розв'язаній Гітлером і Сталіним, українці й росіяни бились поряд проти німців, тепер же б'ються між собою на смерть. Якщо московська історія доводить, що великороси, українці й білоруси становлять російську націю, то чому таке неподобство сталося, чому 80% росіян підтримують Путіна у війні проти українців? Щось тут не так, але не слід думати, що провина лежить лише на москалях, українці також не всі можуть пишатися своєю прихильністю до незалежності, до свого народу і держави, до своєї історії та шанування мови, своїм умінням захистити власну свободу, проявляючи велику довіру до агресивного північного сусіда. Назвемо лише деякі факти, які призвели до війни 2014 р., а також назвемо хоча б одиниці тих, хто майже свідомо допускав шкідливі помилки, з них українців поіменно, а москалів у цілому. Настане час, коли поіменно будуть названі усі ті, хто будь-яким чином зраджував українську націю, її державу, насамперед після 1991р. Адже повсюди були зрадники, що стіною стояли, аби не пустити українців до європейських цінностей, культури та історії. Зокрема, ніхто не може заперечити, що у законодавчій і виконавчій владі продовжували діяти люди, готуючи документи, які наносили і будуть ще довго наносити великої шкоди українцям.

Мабуть, під впливом зруйнованої психології, яку спостерігав ще В. Вернадський в українському суспільстві, за якимось дивним сценарієм, не завжди за власною волею, поводитися усі українські провідники перед москалями: хитрував Б. Хмельницький у 1654 р.; загравав М. Грушевський у 1917 р.; хитрував і принижувався Л. Кравчук у 1991 р.; проявляв рабську покору Л. Кучма на межі ХХ–ХХІ ст.; незграбно і підло проявляв свою вдавану політичну волю В. Ющенко

після Помаранчевої революції 2004 р., про Януковича взагалі неможливо щось добре сказати як про людину, а як про політика і його консультантів, то їх оцінить історія. Але Росія завжди усіх українських провідників з їхніми хитрощами бути і «вашими», і «нашими» переконувала за своїми правилами, вирішуючи будь-яку справу винятково в інтересах Російської імперії. Перебуваючи на посту керівника держави Ющенко, як в минулому Грушевський, також грався так званими універсалами, мабуть за підказкою московських спецслужб, а як результат незалежна країна повністю перейшла під контроль промосковських «корманчів». Такі прикраси слід пам'ятати, щоб все таки вчитися на власних помилках.

За чверть століття своєї незалежності українська держава зазнавала тільки втрат і в цьому провина трьох сил, про які буде вестись мова: інтелігенції, влади, народу. Одначе, це не стільки їхня провина, скільки біда через їхню зруйновану психологію, яка накопичувалась у попередні століття, та привитих негативних рис москалями із своєї дикої природи, за що доводиться розплачуватись нинішній новій порослі українців, котра ще не зміцніла і не одержує належної допомоги від старшого покоління. У природі людина навчилась прививати до дикої рослини культурну, що дає позитивні результати, а в людському суспільстві, особливо між українцями і москалями, все навпаки – до культури прививалось дикунство, що дає негативні результати. Москалі відібрали в українців древню культуру та історію, освіту та науку, натомість їм привили риси своєї дикої природи, генетично одержаних за «чисто русский период», серед яких характерні і відомі з російської філософії і літератури: «ишь, умный выискался!», «тебе чего, больше всех надо», «поработите нас, но накормите», «наш-то круг! у него не забалуешь», «ишь, блин!, красоту решил навести?», «развлечения, имеющие единственную цель – нагадить», «да, конечно, косен, пьян и темен», «эта страна и этот народ безнадежны», «бей жидов, спасай Россию», «дает слишком много воли «чуркам», «нацменам», «люто ненавидит США, Европу, НАТО и всех, кто им симпатизирует», «враги, которые всегда против России», «Россия, исключительно защищаясь, расширила свою территорию», «чем более он жесток и кровав, тем большее почтение вызывает», «лицом России избирают Сталина» тощо.

Саме у вищенаведених філософських параметрах виховувались українці, навіть знаменитий письменник, потомок вихідців Розумів з Чернігівщини, Олексій Толстой приписав українцям, тобто народу, який мешкав у далекі часи у Києві, коли Москви і москалів не було у помині, новітній дух москалів «поработите нас, но накормите», написавши шутку – поему «Русская история от Гостомысла» (мов би з IX по XIX ст.), де привив давнім українським пращурам неприємні рабські слова: «Давай, пошлемь къ Варягамъ: пускай придут княжить»³⁸. У подібну фальсифікацію письменник мабуть вірив, але духовно він не сприймав саму Московію, коли, аналізуючи історію і той час про який писав, то визнав ганебність москалів «Дальман ошибается, приписывая скандинавам установление у нас свободы, Скандинавы не устанавливали, а нашли уже вполне утановившееся вече. Заслуга их в том, что они его сохранили, в то время как

³⁸ Гр. Толстой А.К. Русская история отъ Гостомысла съ 1X по1X в. – Берлинь: Изд-во «Мысль», 1921. – С. 5.

гнустаная Москва его уничтожила – вечный позор Москве!»³⁹. Отже, народ Києва нікого не просив, щоб над ним господарювали, подібну фальш йому привили.

Усе це дикунство і фальсифікування історії прививалось українцям упродовж 350-літнього періоду, а тому не випадково, за дослідженнями знавців духовності українців серед інтелігенції, народу і влади, є чимало тих, до яких застосовуються презирливі, не завжди доброзичливі, терміни, якими починають художні твори, здебільшого московські митці: перевертні, зрадники, донощики, лакузи, безбатченки, перекинчики, покручі, яничари, манкурти, туми, п'ята колона, запродавці, колаборанти, моральні каліки, відступники, українофоби, ренегати, малороси, хахли, холуї, блазні, зрадники безчесні, zdeградовані, бездуховні, совки, безрідні, байдужі, заброди, «безмовний гурт кастрованих рабів»⁴⁰. Щоб український народ після багатовікового рабства ввійшов у сприятливе русло цивілізованого розвитку та позбутися хоча б частини негативу знадобиться напруженої інтелектуальної праці і виховної турботи щонайменше ще трьох-чотирьох поколінь⁴¹, оскільки перше покоління (1991–2015 рр.) під тягарем минулого, розгублено дивилось на ситуативні зміни. Неприємно, але є чимало правди, тому треба не замовчувати, соромлячись, а поступово позбавлятися від хворі, привнесеної москалями. Це не генетична сутність українців, а результат 750-літньої рабської залежності від інших держав, здебільшого Московії, адже, за визначенням Ліни Костенко, «Українці – це нація, що її віками витісняли з життя шляхом фізичного знищення, духовної експропріації, генетичних мутацій, цілеспрямованого перемішування народів на її території, внаслідок чого відбулася амнезія історичної пам'яті і якісні втрати самого національного генотипу».

Інтелігенція. Московсько-більшовицького виховання інтелігенція так і не прийшла до тями, щоб відповісти на запитання, що сталося у 1991 р., як і хто подарував українцям свободу та як нею розпорядитись? Крім дрібних і малозначущих поривів інтелігенції щось зробити для періоду українського ренесансу, все залишається минулим – більшовицьким: в освіті, мистецтві, культурі, науці, поезії та державному управлінні. А українці все-таки боролись за волю, що можемо побачити лише з новітньої історії: у 20-х роках ХХ ст. і після Помаранчевої революції (2004 р.) боротьба закінчилась поразкою внаслідок зради інтелігенції і її представників у владі; продовжується жорстка боротьба після перемоги Євромайдану – Революції гідності (2013–2014 рр.), народ все ж плекає надію, що теперішня інтелігенція та його не зрадить. Тому інтелігенція має усвідомити, що у неї за себе і своїх попередників, які становили основу влади в усі періоди боротьби за українську державність, залишаються великі борги перед своїм народом через понесені величезні втрати: від загибелі студентів під кулями московських загарбників під Крутами (1918 р.) до «Героїв Небесної сотні» (2013–2014 рр.), які полягли від куль таких самих московських снайперів. Не випадково, один із нащадків древнього українського вільного козацтва сказав про інтелігенцію першої половини ХХ ст., яка повністю відповідає сучасності: «Прості люди, живучи традиціями, вели боротьбу за права і свободу Батьківщини, черпаючи сили

³⁹ Толстой А.К. Собрание сочинений: у 4-х т. – М.: Правда, 1980. – Т. 4. – С. 437.

⁴⁰ Свою Україну любіть... /Автор-укладач Валерій Буркат; ЧДСБ ІРГТ НААН. – Черкаси, 2012. – С. 8.

⁴¹ Панасюк Б.Я. Клімат, людина, економіка. – К.: КНЕУ, 2015. – С. 374.

не з красномовства відчахнутої інтелігенції, а з традицій предків, і слухаючи голосу їх крові з рідної землі»⁴². Справедливе судження про недавню і сучасну інтелігенцію, мабуть, спроможне заставити кожного із її представників, звичайно хто себе до неї відносить, замислитися і не стояти осторонь українського визвольного руху, як це робить більшість упродовж чверті віку з 1991 р.

Острах і оглядки на рабське минуле висять майже над багатьма причетними до інтелігенції, їхню цілісність зруйновано; фізичне тіло знаходиться в Україні, а духовне – у Москві. Саме тому українська інтелігенція ніяк не наважиться визнати, що великий М. Гоголь – український письменник, а В. Вернадський – знаменитий український учений. У недавньому багатотомному виданні про наукову спадщину В. Вернадського⁴³ ніде й слова не сказано, що він є знаменитим українським ученим, залишаючи світову особистість «радянським ученим», як його нарекли комуністи. Забуто, що батьки вченого кияни, де він народився, дитинство проходило у Полтаві і Харкові (1863–1876 рр.), довгі роки (1889–1918 рр.) з сім'єю та батьками проживав і працював у Полтаві і Полтавській губернії, мав хутір біля Шишаків, організатор науки в Україні, призначений (30.XI.1918 р.) гетьманом усієї України П. Скоропадським першим президентом Української академії наук, написав велику кількість науково-історичних статей про Україну і свій народ. А ось хибна інтерпретація М. Грушевського про назву України як «окраїни», «пограниччя», «краю хрещеного світу» та його думки і дії про федерацію мали негативне значення, оскільки «противники української свободи ... вели пропаганду, що Україна і її нарід не мають права на самостійність, свою культуру, окремішність і свій національний розвиток»⁴⁴.

Не відстає від своїх попередників у паплюженні святих цінностей нації й сучасна інтелігенція періоду битви за незалежність і свободу. Полихає війна, москалі вбивають українських дітей і мирних жителів, на весь світ поширюють брехню проти українців, використовуючи інформаційну та ідеологічну зброю більш вишукану ніж в часи Гебельса, яку формує московська інтелігенція (журналісти, співаки, письменники, вчені). На превеликий жаль чимало представників української відчахнутої інтелігенції дуже й дуже мало щось творять у такій справі, особливо в інформаційній битві держави з ворогом, а чимало інтелігентів уже відкрито демонструють своє відчуження від рідної нації і своєї землі, де буде покоїтися їхнє зрадницьке тіло⁴⁵.

Невеличка сімейка, яка з молочного віку підбадьорювалась бажанням побільше урвати від народу, ставши сімейством лауреатів Шевченківської премії, привласнила і перетворила славетну українську «Просвіту», слова якої остерігались царі і генеральні секретарі, в такий собі приватний балаган «Мовчанізм», як висловився один поет, де усе в мороці, але фінансується за

⁴² Шелухін С. П. Україна – назва нашої землі з найдавніших часів. – Прага, 1936 (Бескид, Дрогобич, 1992, реприн). – С. 72.

⁴³ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – К., 2012. – Т. 1–5.

⁴⁴ Шелухін С. П. Україна – назва нашої землі з найдавніших часів. – Прага, 1936 (Бескид, Дрогобич, 1992, реприн). – С. 29.

⁴⁵ Газета. Літературна Україна. №4, 22.01.2015, -С.4, 14.

народний кошт. . Куди не глянь і що не прочитай представників цієї сімейки, то побачиш «шедеври» комуністичного виховання, Написавши передмову до праці Т.Шевченка Кобзар, лауреат Шевченківської премії і глава «Просвіни» П. Мовчан пише прямим текстом «Майже двадцять років нормального існування, як національного, так і соціального (1917-1937)»⁴⁶, пояснивши, що в послідуєчому усе стало трохи погіршуватись. Коментарі тут зайві, бо Тарасові на тому світі важко чути такі слова у його праці.

Зневагу до свого народу, незнання географії та історії за середню школу, намагання окреслити нерадісну надію для свого народу в буремні часи українського ренесансу проявив на зустрічі з московськими друзьбанами у присутності Путіна «народний поет України», голова Фонду культури України, голова Шевченківської премії України, герой України Б.І. Олійник в скорботні дні загину воїнів, дітей і мирного населення на Сході України «народний поет» сказав агресорам «Большое спасибо ...»; після Євромайдану – Революції гідності він же з насолодою сказав друзьбанам «...куда нас зовут – мы попадем в мир цинизма – это путь в никуда», не борітесь, а повертайте до Москви; про Україну, європейську державу за географією, там же поет заявив, що українців очікує «растворение национальной идентичности в общеевропейской педантичности», мовляв остерігайтесь своєї європейської сутності; після Помаранчевої революції (2004р.), Революції гідності (2013-2014рр.) та напад агресора на Сході (2014р.) «народний поет», мабуть розвідав становище, повідомив москалям, які пішли війною проти українців, що «у нас просто ничего не получится, у нас не будет ни одного шансу на успех», а це був бальзам, пролитий на душу агресорам.

Сором, огиду та обурення викликають дикунські вправи недозрілого письменника Ю. Андруховича, який у складні для народу і держави часи паплюжить українські національні цінності, охаює святі імена для народу – Т. Шевченка, Г. Сковороду, І. Франка; зухвало закликає до відокремлення Криму та Донбасу від України; вимагає заборони пам'яті героїв національно-визвольного руху. Після всього викладеного, а це мізерна часточка нашої сучасної інтелігенції, треба кричати караул, запитуючи, - для чого влада чинить опір і веде народ на бійню, коли владний глашатай культури та ще й науки, Герой України, проповідує у ворожій столиці, що нічого у нас, тобто у влади, на вийде? Дійсно, не буде діла доки на постах державних органів перебуватимуть проросійські представники інтелігенції і хтось їх покриває.

Новітня влада мовби й не догадується, що на усіх рівнях державного управління працюють такі представники інтелігенції про які йшлося, їх навіть не стосується люстрація, але Москва чарез них руйнує усі сфери життєдіяльності країни, що на кінець призведе до незворотніх процесів.

Наведені вище факти – тільки часточка вершини «Айзберга» нашої ментальності, а відтак не випадково умовляння західних країн і міжнародних організацій щось змінити на шляху до цивілізації залишається без належної відповіді інтелектуальної еліти нації. Вона продовжує перебувати в обіймах минулого і не в змозі відповісти на запитання, чому відбувся застій у колишній

⁴⁶ Тарас Шевченко. Кобзар. –К. –«Просвіта». -2001. П. Мовчана «До Кобзаря – прямо лиць». – С.5.

Російській імперії – СРСР, коли не з'являлись прогресивні технології в усіх сферах економіки, лише розвідники викрадали нові озброєння в інших країнах і ними ж погрожували. Інтелектуальна еліта минулого не може позбутися вантажу, який вона несла й тоді, коли за всі роки існування СРСР змогли виготовити лише два види легкових автомобілів – горбатий «Запорожець» в Україні і «Победу» в Московії, – хоча й це з'явилося за чужими технічними схемами. У ті самі застійні роки користувалися промисловими станами і лініями у чорній металургії, виготовленими ще до 1917 р., усі інші сфери життєдіяльності були занедбаними. Сучасно-колишня українська інтелігенція користується чужою історією, яку сама ж допомагала створювати, література і мистецтво в розгубленості тому, що не знає, кого обслуговувати, бо навик прислужництва більшовикам не користуються попитом, а творити нову реальну українську поезію вже запізно, треба чекати нового покоління. Нове ж покоління навчаємо в школах й університетах так, що суспільство їм не довіряє, заможні люди, влада і нардепи лікуються винятково за кордоном. Вчені, котрі найбільше піддавались репресіям у тоталітарній імперії ХХ ст., ще не оговтались, а тому наука як була, так і залишається яловою, а поповнюється наука в'яло тими ж самими недовченими студентами. Звичайно, прошарок інтелігенції поповнюється розумними особистостями, але реальність українського оточення у тому, що воно виштовхує їх із свого середовища, адже за кордоном швидше визнаються наукові і мистецькі ідеї, ніж на батьківщині. Немалий гріх, який в історії лежатиме на сучасній інтелігенції, ще й у тому, що вона так і не захистила своєї колиски – села, в якому майже всі вони або їхні батьки народились, новітні ж урядові керманічі, серед яких були й представники інтелігенції, село зруйнували. Найбільше упущення інтелігенції за роки незалежності полягає у тому, що вона так і не спромоглася на науковому і мистецькому рівнях намалювати відновлений портрет української нації та відобразити її національний характер, що було втрачено за століття рабства, а тому навіть через чверть століття в країні панує розгубленість. Витягати українські тисячолітні цінності з глибин історичного сміття, яким вони закидані українськими ж інтелектуалами буде важко, але це буде здійснено, бо його вимагає сильний духом і тілом український народ, а право за сильним.

Влада. Характеризуючи українську владу часів незалежності, нагадаємо про те, що первородство величі Київської держави продали великі князі, тобто володарі влади. Стосовно ж недалекого минулого у відносинах українців з москалями, також віддавалось усе, що тільки можна віддати, а тому виглядає не кращим чином за порівняння з колишніми князями. Як у святому письмі: мовби Ісав, який був добрим працівником, здебільшого перебував у полі, займався звіроловством, допомагав батькам харчами, котрому, як старшому із синів, належало первородство, сказав своєму меншому братові Якову: «Нагодуй мене, бо у мене на це не вистачає часу». Яків потребував своє: «Продай мені своє первородство». І той продав первородство своє Якову за хліб і сочевичне вариво, вироблене ним же⁴⁷. У липні-серпні 2001р., коли святкували 10-ту річницю Незалежності України, встановлювали хрест на соборі Святого Володимира в Херсонесі, то народ, здавалося б український, вигукував «Россия, Путин, Москва», хоча на

⁴⁷ Біблія. І.М. 25 (29–34).

трибуні був присутній не лише президент Росії В. Путін, але й президент України Л. Кучма, про якого ніхто навіть не згадав, він мов би був у гостях на чужій території⁴⁸. Немає сумніву, що українська влада знала, що на Херсонес–Севастополь уже покладено руку Росії, але нічого не вдіяла аби одержувати газ та милість від росіян. Очолована колишніми комуністами, бухгалтерами і нечистими на руку особами влада дозволила собі нечувано збагатитись, а країну довести до такої бідності, що вона і її народ вийшли на перше місце в Європі за смертністю та старінням суспільства. Знищено армію, привласнено її майно та землі, повністю розкрадено матеріальне і валютне багатство держави, зупинилось виробництво і спустошено бюджет країни. Українська нація перетворилась у старця: держава тиняється світом з протягнутою рукою, випрошуючи подачки для захисту від москалів, народ втрачає роботу і просить милостиню, щоб вижити. Найбільша катастрофа на селі, яке майже зникає, позбавлене виробничої і соціальної сфери. У бідній країні багаті люди завжди при владі, вони мають окреме виробництво харчів для своєї сім'ї, нечувано великі території для проживання, відпочинку і розваг у зелених зонах та у великих містах. Люди при владі на усіх рівнях управління збагачуються за рахунок бюджетних коштів та іноземних кредитів, а за них розплачується держава. Причина у тому, що впродовж чверті віку влада в Україні належала нечистим на руку вихідцям із рабського минулого, а бізнес перебував у руках «наперсточників». Враховуючи наведене, неважко передбачити майбутнє місце й обличчя в історії президентів незалежної України, які, за винятком першого президента незалежної країни, увійдуть в українську історію з негативного боку. Залишається тільки сподіватися, що нинішній Президент України П. Порошенко згадає їхні помилки та втрати і стане надійним українським провідником, який уже увійде в історію завдяки позитивному рішенням щодо підписання епохальних угод з Євросоюзом. Можливо, повернуться знамениті українські гетьмани для спасіння української нації, адже коли взяти до уваги, що історія дивовижно повторюється, то, сподіваюсь, усе так і станеться.

Народ. Народ, який сім з половиною століть перебував у кріпосному рабстві, одержав багато духовного бруду від якого треба неодмінно очиститися. Не випадково досить невпевнено ставав на захист своєї свободи: толерантна хода і передача влади ненадійній людині (Помаранчева революція 2004 р.); тільки невелика частина українців вийшла на смертельний бій для виходу на шлях європейської культури (Євромайдан-Революція гідності 2013-2014р р.); коли ж москалі розпочали війну і довелося захищати цілісність держави, то з'явилося багато тих, хто підтримував терористів, самі ставали терористами, зраджували і доносили на свій же народ. Настане час і нові покоління українців будуть вивчати причини лихоліття перших десятиріч незалежності, коли країною керували зрадники, корупціонери, злодії і взагалі тимчасові особи, а народ довго мовчав. Простому люду важко повірити, що відома концепція «народ гідний свого керівництва» на усіх рівнях державного управління, мистецьких, наукових і громадських організацій повністю стосується епохи початку незалежної України: «Багато злого зробили попередні українські уряди з часу виходу України з неволі

⁴⁸ Панасюк Б. Русь: нація і держава. – Т.ІІ: Час збирати каміння. – К.:КНЕУ, 2009. – С.172

і здобуття незалежності, але це були обрані наші вожді, а тому ще невідомо, хто винен, – той, хто обирав, чи той, кого обирали»⁴⁹. Звідси виходить, що українському народу немає на кого нарікати – це доля зневоленого народу. Адже в історії важко знайти приклади, коли чимало бізнесменів малого і великого бізнесу в період національної трагедії також проявили свою ненаситність: бійці вмирають унаслідок відсутності зброї та захисту, а бізнес наживається. Невміння, ухиляння, навіть зрада в час трагедії для народу і держави пояснюються тим, що наші предки століттями жили і виховувались у чужій державі, серед чужого народу, а тому генетично не сприймають поняття «захист своєї Вітчизни». Вітчизни у них дотепер не було: була не Київська Русь, а Московська Русь; не Україна, а Росія; далі – Російська імперія і СРСР, а таке словосполучення було чужим для українців і ніхто такі штучні держави добровільно не захищав. Під час війни 1939–1945 рр. у бій солдати йшли примусово, їх гнали створені спеціальні загони, а також їхній командувач Сталін, про якого співали: «Твій закон веде на подвиги солдата». Це був жах, який дотепер тримає в полоні тодішніх солдат, ряди яких досить поріділи. Вони так і не наважуються хоча б трохи розповісти про загони, які тримали під прицілом солдат, котрі йшли до бою з ворогом. Добровільно ж у ту війну проти загарбників за Вітчизну, за батьківську хату йшли у пекельний бій воїни Української повстанської армії, приклад яких, без сумніву, знадобився для повстанців Революції гідності 2013-2014 років.

Починаючи з часів Переяславської ради інтелігенція, влада і народ постійно робили і донині продовжують повторювати помилки, які виливалися на життєдіяльність народу, а після цього десятиріччями, іноді століттями потом і кров'ю їх же виправляв сам народ, не досягаючи мети. Прикрі помилки допускали провідники українського народу – воєводи, гетьмани, інтелектуальна еліта нації, вони, мов вантаж, передавалися народу, формуючи чимало негативних рис, які вже рясно проявились у теперішній війні з росіянами. Не треба закривати очі, що на Сході України у 2014 р. проявила своє обличчя «зрада у рідному краї», адже підтримували терористів і ставали терористами не лише етнічні росіяни, чимало було й українців. Останні не тільки самі ставали терористами, а й сприяли їм, підступно зраджували і доносили на своїх же українських вояків та представників української влади на місцях. Мимоволі постає запитання, хто їх навчав зрадництву і нелюбові до своєї держави й свого народу, де вони брали приклади? Їх, звичайно, привчила до цього наша минула важка історія, приклади наших співвітчизників, 750-річне перебування в рабстві наклало свій відбиток на формування негативних рис. Але й нині, у незалежній українській державі народ бачить поведінку інтелектуалів і політиків: як продаються народні обранці у Верховній Раді, як підступно вмело й тихо протидіють українській незалежності, купують місця у владі, наукові ступені та професорські звання, без докладання зусиль збагачуються.

В історії є приклади, але їх замало, коли українці боролися за свою волю, націю і державу системно, послідовно та потужно, особливо за часів Коліївщини, визвольної війни під проводом Б. Хмельницького, боротьби Української повстанської армії в середині ХХ ст. та ще деяких відомих, замовчуваних і

⁴⁹ Панасюк Б.Я. Помаранчева революція в променях національної ідеї. – К.: КНЕУ, 2006. – С. 173.

маловідомих селянських рухів. Політики та історики замовчували або підступно трактували селянську війну у 1918–1920 рр. в усій Україні, особливо в Київській, Подільській, Волинській і Харківській губерніях, яка наводила жах на більшовиків, які захоплювали владу та коштувала загибелі не менше 7 млн селян, Найбільш відомими повстанськими загонами (40 тис. бійців) на Запоріжжі були з'єднання Нестора Махно та загопи (15 тис. бійців) отамана М. Григор'єва на Херсонщині, де проживали заможні селяни.

Шанси вибороти незалежність і свободу з'являлися в українців у певні періоди, іноді мов манна небесна, але, на жаль, чи на сором, ми не скористалися повною мірою таким подарунком долі жодного разу, про що свідчать історичні факти. А причину цьому назвав головний діяч перевороту більшовиків у Росії Л. Троцький: «Только безграничная доверчивость и уступчивость, а также отсутствие сознания необходимости постоянной крепкой спайки всех членов государства не только на время войны—каждый раз губил все завоевания украинцев» (додаток А). У цьому контексті не зайве буде згадати нашу історію, коли українські провідники, захмелівши від обіцянок Тимчасового уряду, поїхали до Москви розв'язувати земельні й державні проблеми, але «товариші-росіяни так завзято гальмували розв'язання земельного питання на Україні», що вони не були вирішені аж до Жовтневого перевороту, який відбувся через декілька місяців 1917 р. Про те, що українські провідники завжди плазували перед російськими урядовцями, свідчать багато історичних документів, коли дії провідників не відповідали національним інтересам і фактичним результатам, що особливо помітно в переломні періоди формування української держави та в роки незалежності.

Українці століттями тихо і мирно будували Російську імперію своїми інтелектуальними і фізичними ресурсами, а коли у 1917 р. комуністи розхитали імперію, то українці мали можливість досить легко здобути незалежність. Ще до захоплення влади комуністами в Петрограді прогресивні сили в Україні обрали Українську Центральну Раду, яка 10 червня 1917 р. видала Перший Універсал⁵⁰, у якому обрані представники народу в особі Української Центральної Ради просили в Тимчасового уряду Росії дуже мало, що було схоже на милостиню: «Твої народи, вибрані люди заявили свою волю так: хай буде Україна вільною. Не одділяючись від всієї Росії, не розриваючи з державою Російською, хай народ український на свої землі має право сам порядкувати своїм життям».

Через недовгий проміжок часу ці державники повідомлять українському народові: «Ми гадали, що Центральне Російське Правительство простягне нам руку в своїй роботі ... Але Тимчасове Російське Правительство одкинуло всі наші домагання, одіпхнуло простягнену руку українського народу». Універсал проголошував: «Однині самі будемо творити наше життя». Але тут же Центральна Рада закликає «народи ..., що живуть на нашій землі, ... стати до праці коло організації автономної України». Як бачимо, керівники Центральної Ради і не думали відділятися від Росії, лише просили автономії у складі імперії, допускаючи, що при цьому можна «накласти на людність особливий податок на рідну справу і точно, негайно, регулярно пересилати його в скарбницю Української Центральної Ради».

⁵⁰ Ухвалено: Київ, року 1917, місяця червня, числа 10 (орфографія збережена).

Московські бояри подібної вольності власної автономії не дозволили, і керівники Української Центральної Ради (М. Грушевський – голова УЦР; В. Винниченко – голова Генерального секретаріату; Х. Барановський, М. Стасюк, О. Шульгін, В. Садовський, Б. Мартос, І. Стещенко – генеральні секретарі; П. Христюк – генеральний писар) видали Другий Універсал, де записано: «Ми, Центральна Рада, яка завжди стояла за те, щоб не одділяти Україну од Росії, щоб вкупі з усіма народами її прямувати до розвитку та добробуту всієї Росії і до єдності демократичних сил її, з задоволенням приймаємо заклик правительства до єднання і оповіщаємо всіх громадян України: ... Центральна Рада ...підготовлятиме проекти законів про автономний устрій України для внесення їх на затвердження Учредительного зібрання ... Ми рішуче ставимося проти намірів самовільного здійснення автономії України до Всеросійського Учредительного зібрання»⁵¹. Ось так визначили наше майбутнє видатні українці, які Універсалами поставили заслін прогресивним революційним силам, що намагалися підняти український народ на боротьбу за справжню українську незалежність. У Третьому Універсалі записано⁵²: «Не відділяючись від республіки Російської і зберігаючи єдність її, твердо станемо на нашій землі, щоб силами нашими допомогти усій Росії, щоб вся республіка Російська стала федерацією рівних і вільних народів». Як бачимо, саме в Третьому Універсалі Української Центральної Ради закладено ідею створення СРСР, якою і скористався Й. Сталін, котрий очолював тоді Міністерство національностей Росії.

Звичайно, керівники Української Центральної Ради хитрували, як це вміють робити українці, оскільки перед цими запевненнями оголосили: «Віднині Україна стає Українською народною республікою», хоча тут же зауважили: у складі Росії, що й допомогло комуністам, які, замінивши лише одне слово, одержали назву Українська Радянська (народна) Республіка. Керівники невизнаної Української Народної Республіки звернулися до українців: «Громадяни! Іменем Народної Республіки в федеративній Росії ми, Українська Центральна Рада, кличемо всіх до рішучої боротьби з усяким безладдям і руйництвом та до дружнього великого будівництва нових державних форм, які дадуть великій і знеможеній республіці Росії здоровля, сили і нову будучину». На відміну від толерантного ставлення українців до росіян, російські посадовці ставилися до керівників Української Центральної Ради так, як у минулому до Б. Хмельницького, про що, до речі, писав сам М. Грушевський в «Очерках истории украинского народа»: «Благодаря недомолвкам с обеих сторон между Украиной и Москвою этими мартовскими статьями 1654 года установились довольно неопределенные отношения... и московское правительство принципиально оставляло за собою право непосредственного управления... и участие во внутренних отношениях Украины, превращая ее постепенно в обыкновенную провинцию Московского государства», а сам у цьому допомагав москалям. Українським історикам і політикам треба дослідити і визначити, – чи розуміли Грушевський і Винниченко, що проголошуючи автономію в Універсалах і на практиці, доля України віддавалась в руки Москви ще більше ніж в Переяславі?

⁵¹ ЦДАВО України. Ф.1115. Оп.1.Спр.5. Арк.1011. Оригінал.

⁵² ЦДАВО України. Ф.1115. Оп.1. Спр.4. Арк.9. Друк. Прим. (У Києві 7 листопада (ноября), 1917 р.).

Не вчилися українські провідники на помилках своїх попередників і навіть на власних творах, оскільки, ставши главою держави, через два з половиною століття автор цих справедливих висновків і яскраво описаних відносин робив те саме – прислухався до порад Москви. Історія нікого не вчить, навіть самих істориків, адже пишуть вони одне, а як політики чинять інше. Якщо в Третньому Універсалі керівники Української Центральної Ради закликали боронити Росію «во ім'я рятуння всієї Росії», то в Четвертому Універсалі від 9 січня 1918 р. зауважували⁵³: «Тим часом Петроградське правительство народних комісарів, щоб привернути під свою владу вільну Українську республіку, оповістило війну Україні і надсилає на наші землі свої війська красногвардійців – більшовиків, які грабують хліб і вивозять його в Росію. ...темні сили хочуть знов підвернути всі вільні народи під єдине ярмо Росії». Російські комуністи спочатку не дуже надіялись, як це сталося з Польщею та Фінляндією, повернути Україну до імперії, але москалям поталанило, приборкати українську державу їм допомогли українська інтелігенція, державники, місцеві комуністи.

Як у минулому, так і нині владні очільники не прислуховувались до порад розумних українців і не сприяли народу вирватись з ярма: у 1654 р.; Б. Хмельницький не прислухався до порад багатьох полковників не підписувати договір з Московією; у 1918–1920 рр. уряд УНР не прислухався до порад свого міністра С.П. Шелухіна, учасника переговорів з Московією, про те, що «Виникли сумніви, чи справді більшовикам потрібен мир з Україною ... Аналіз фактів дає негативну відповідь»; нарешті В. Ющенко, якого народ мов недолугу дитину приніс на стілець влади, згадавши, що Путін ще у 2005р. вимагав у Кучми віддати владу В. Януковичу, передав все-таки її проросійському злодієві. Тепер, український народ, у якого москалі викрали духовність та історію, а влади періоду незалежності, мов би вітчизняні, а все-таки позбавили народ повністю матеріальних і валютних ресурсів, відправивши співвітчизників з протягнутою рукою світовою дорогою випрошувати на кусок хліба. Аналіз показує, що сценарій, за яким покійно слідували усі українські владні структури впродовж 1918–2013 рр., розроблявся в Кремлі, що призвело до сучасного плачевного стану України: відсутність власної історії та культури; деформована духовність; знищено матеріальне виробництво; зруйнована фінансово-кредитна система; повністю викрадено золото-валютні резерви; розпочата широкомасштабна і затяжна війна. Прогнозувати перспективи соціальної сфери, мабуть, не візьметься ніхто.

Наразі вже стало аксіомою, що війна, спрямована на знищення українського народу, його держави, мови і культури з метою повної асиміляції української нації без майбутнього, а тому своєчасним і справедливим нагадуванням українським інтелектуалам є слова відомого політика і письменника Юрія Щербака: «Гротескно (якщо не зрадницьки) виглядають спроби окремих літераторів гратися в «пацифізм», ... не можна також забувати про існування деяких літераторів, які належать до п'ятої колони, ... хто досі словом не

⁵³ Уряди України у ХХ ст.: науково-документальне видання. – К., 2001. – С. 69–71.

прохопився про злочини російських терористів, не засудив агресію Москви»⁵⁴. Як повелося з часів царизму і комунізму, в середовищі інтелектуалів також не називаються імена тих, хто належить до п'ятої колони, хто в недалекому минулому отруював життя багатьом письменникам, доносив на них. Скажімо, про трагічну долю Григора Тютюнника пишуться томи, але хто звів його зі світу – суцільне мовчання.

Прикре мовчання триває й нині, коли над Україною нависла смертельна загроза від москалів заради придушення української мови, а це означає знищення народу та його держави. У такі драматичні періоди кожен українець, особливо інтелектуальна еліта нації, зобов'язані захищати свою мову, як це робив академік А. Кримський, за що комуністи його вбили. Важко зрозуміти мотиви поезії відомого українського поета, комуніста Бориса Олійника в роки української незалежності та висловлювань стосовно мови свого народу, які пролунали в газеті «Сельская правда», про що з сумом відзначав Юрій Мушкетик: «Він там про все говорить якимось в обхід «поза гаєм», не відповів на болючі проблеми доби. ...на питання про становище української мови сьогодні, тобто чи все гаразд у нас з мовою, він сказав, що так, мовляв, і так, «нам загрожують англіцизми, англійська мова», а про те, як шириться тяжка русифікація та що робить з нами та ж Москва, не промовив жодного слова»⁵⁵.

Тобто комуніст, поет та академік Б. Олійник на всю округу мовить, що ніякої Європи українцям не бачити, бо їм, мовляв, загрожує європейська культура, англійська мова, багато іншого, а коли є загроза, то, мовляв, орієнтуйтеся на російську мову. А подивімось, за які такі «гріхи» напав війною Путін на Україну: за посилення української мови та вживання в метро, в тролейбусах, у рекламі не російської, а англійської мови, це ж застереження нашого відомого поета, що українцям «загрожують англіцизми». І як радіє п'ята колона, чимало етнічних росіян та й українців, котрі, окрилені словами та думкою відомого поета, підтримують терористів, доносять на наших воїнів, зраджують і очікують російських окупантів.

Образливо й соромно, що відомий поет та ще й академік не бореться, навіть не підтримує такого болючого питання, як українська мова, не намагається її захистити. Перш за все, англійські країни історично ніколи не загрозували територіальній цілісності нашої країни, а ось російськомовний північний сусід уже три з половиною століття, від Петра I до Путіна, тільки те й робить, що забороняє вживання української мови в Україні та захищає російськомовне населення. Це, мабуть, відомо поетові та академікові, а тому такі помилки Бориса Олійника коштують життя багатьом українцям на Сході України, де Путін, захищаючи російськомовне населення, вбиває українців, оскільки москалі переконують себе і світ, що ті, хто розмовляє російською мовою – росіяни, а ті

⁵⁴ Літературна Україна. – 11 вересня 2014. – №34. – С. 2.

⁵⁵ Дзеркало тижня. – 2011. – 10–16 вересня; Панасюк Б.Я. Вибрані твори. – Т.7. – К.: Аграрна наука, 2014. – С. 45.

хто розмовляє рідною українською мовою – українці і в них треба забрати їхні землі. Академік Б. Олійник ніяк не шанує статуту своєї академії, якою у 1919 р. директорія (голова В. Винниченко, члени С. Петлюра, Ф. Швець, А. Макаренко, П. Андрієвський) внесли зміни до статуту Української академії наук, де передбачена можливість друкувати наукові праці, написані українською мовою, ще й такими мовами: французькою, німецькою, англійською, італійською та латинською», а ось до російської мови, яка не передбачена, відносини вимогливіші «опріч п'ятох, – не має перевищувати однієї четвертини числа примірників, друкованих мовою українською»⁵⁶. Деяка надія знаменитих наших творців не збувається, адже вони згинають коліна перед московською мовою, нехтуючи думкою Г. Квітки-Основ'яненка, який покладав надію на майбутніх українських молодих письменників, що «коли вони повитягують з московської мови все українське, то ...змушені визнати жалюгідне убозтво і нижчість московської говірки».

Класик української літератури Ю. Мушкетик у повісті «Ніч без світання» показав, що гетьман достеменно знав про свою халепу з угодою в Переяславі, але з різних причин нічого не зумів удіяти. Гетьман намагався знайти союзників подалі за межами України, за це його москалі отруїли, звинувативши, за версією українського драматурга О. Корнійчука, у цьому полячку Гелену. Ніхто і ніколи після цього не бачив праху гетьмана, щоб не довідались про причину його смерті, в Суботові залишилась тільки церква. Але на вимогу москалів розповсюджується версія, що мовляв, гетьман дав слово цареві і вже не наважився його порушити. Як же сприймати інтелектуалів і деяких літераторів, зокрема того самого поета Б. Олійника, який з тугою пише: «Де ж ти Хмелю, де ж ти забарився». Можливо, закликає другого гетьмана, щоб повернути Україну назад до Російської імперії, чи як розуміти поета-комуніста? Мабуть, одним із перших із письменницької еліти у список п'ятої колони, про яку сказав Ю. Щербак, треба занести поета-комуніста Б.І. Олійника, який пише влучно, гарно, але не на користь незалежної України. Якщо хтось думає, що все сказане про відомого українського поета якесь непорозуміння, то помиляється, бо історія зафіксувала⁵⁷, що він взагалі був проти української незалежності, напевне, таким і залишається, судячи з наведених вище фактів. Адже 25 грудня 1990 р., коли четвертий з'їзд народних депутатів СРСР розглядав питання про надання суверенітету Україні, то письменники О.Т. Гончар, Ю.М. Щербак, В.О. Коротич і багато інших українців голосували «за», а поет Б.І. Олійник разом з В.А. Івашком, виправдовуючись прикрим спекулюванням, категорично були «проти» надання нашому народові свободи від російського ярма.

У такому самому антиукраїнському ключі однозначно можна сказати про наукову діяльність історика П. Толочка, який за більшовиків перетворював

⁵⁶ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 1. – К., 2011. – С. 266.

⁵⁷ Літературна Україна. – 1991. – 17 січня.

українську історію на російську, а за часів незалежності приймав закони у Верховній Раді у тому самому напрямку, що було школою для зрадників, як безкарно протидіяти національним цінностям. Кожен має пам'ятати, що військова, інтелектуальна, виробнича чи політична зрада своєму народу неодмінно карається Вищими силами, адже не треба забувати, що зрада окремих полковників Мазепі під Полтавою закінчилась тим, що «Петербург построен на костях украинцев (казаки из полков Мазепы)»⁵⁸. Про особливе ставлення москалів до українців писав ще Вольтер «...цар Петро, що добре поставився до полонених шведів, колесував усіх козаків, що попали до нього в полон».

Чому необхідно вести відкрити дискусію з тими, хто в більшовицьку епоху був проти української національної ідеї, проти незалежності країни, проти української мови? Більшість з них продовжували після 1991 р. визначати майже усі сфери життя країни, принижуючи усе українське, тихою сапою вирубувались усі паростки нового інтелектуального життя. Мабуть, немає у світі країни, де ті, хто виступав і виступає проти свободи свого ж народу, своєї держави, одержують від неї найвищі нагороди, а ті, хто десятиліттями томився у в'язниці забутий і перебуває у бідності. Такий стан ще більше руйнує духовність народу, не випадково серед обдарованого природою українського народу за чверть століття незалежності, а це ціле покоління, не з'явився ні один видатний вчений, політик, письменник, господарник, інші видатні представники, якими були в минулому Терещенко, Симиренки, котрі були б інтелектуальними провідниками нації, а ті, хто за цей період з'являвся в українському хаосі, були сплюндровані й зневажені. Скрізь панує підозра до свого, не задумуючись довіряють чужинцям, переважно росіянам, скрізь російська мова, російська література, діти виховуються на підозрілих казочках російських книжок, не говорячи уже про газети, журнали, радіо і телебачення, у міському транспорті звучить музика і лунають пісні винятково російські. Такий стан створювали українці у своїй країні і коли в Україні почастішали випадки використання не російської, а інших іноземних мов, то москалям стало лячно, що англійська мова витіснить російську, стане менше російськомовного населення, яке треба захищати, що і було використано для інформаційної війни проти українців з метою руйнації духовності українського народу та підготовки до майбутньої війни і фізичної розправи з ним.

І ця розправа розпочалась у 2013–2014 рр. , Росія напала війною на Україну, у якій їй допомагає багато українських зрадників у війську та державних установах. Утаємничена, повзуча зрада в інтелектуальній сфері допомагала готувати напад, така діяльність продовжує існувати, у тому числі підступність членів п'ятої колонії, які нерідко на виду і на слуху, але їхні імена знову ж не називаються. Логіка мовчання залізна і мовби виправдана, адже літератори, котрих цькували, загинули в казематах, а ті, хто на них доносив, жили і процвітали. Тепер те саме, не доведи, Господи, багато українців загине, а

⁵⁸ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 1. – К., 2011. – С. 547.

учасники п'ятої колони і зрадники житимуть, вихваляючи нових господарів, можливо, вони їх очікують для одержання нагород. Українці не довіряють один одному, а тому до сліз доводить ситуація кривди, коли не можу переконати своїх шкільних однокласників – В. Сухина, А. Царука, – які прийняли громадянство Росії, колишнього наукового співробітника Б. Синельникова, котрий мешкає у США, що на їхній колишній батьківщині не вбивають російськомовне населення, яких Путін прийшов захищати, що Євромайдан підтримувався українським народом і його ідея – повернути Україну в лоно Європи, чого зовсім не бажає Москва і деякі українські інтелектуали допомагають їй у цьому.

Чомусь українська діаспора за кордоном, особливо в Росії, не вірить співвітчизникам колишньої своєї батьківщини у тому, що українці толерантно позбавляються від вікового рабства, а велика провина у цьому покладається на українську інтелектуальну еліту. А що добре може сказати українець про свою колишню батьківщину, коли, наприклад, мій однокласник, з яким я сидів за однією партою, закінчив український вуз, поїхав працювати в Росію, там залишився у селі Ставропольського краю, прийняв громадянство і у віршах уже пише «Горжусь своєю я страной! Она дала мне душу русскую». А ось знаменитий письменник Олексій Толстой, коріння якого розпочалось з України, мав дещо іншу думку про Росію, Московію і її особливості. В листі до одного свого приятеля (1869 р.), приймаючи участь у дискусії, він писав: «мы настолько монголы и тубанцы, насколько это вообще возможно. Позор нам! И это мы еще хотим поввернуться спиной к Европе! Это мы провозглашаем новые начала и смеем говорить о гнилом Западе. Если бы перед моим рождением господь бог сказал мне: «Граф! Выбирайте народ, среди которого вы хотите родиться!» – я бы ответил ему: «Ваше величество, везде, где вам будет угодно, но только не в России!»... Я не горжусь, что я русский, я покоряюсь этому положению. ...когда я думаю о красоте нашей истории до проклятых монголов и до проклятой Москвы, еще более позорной, чем самые монголы, мне хочется броситься на землю и кататься в отчаянии от того, что мы сделали с талантами, данными нам богом»⁵⁹. Твори цього знаменитого письменника ми вивчали у школі, але про такі думки нам було заборонено знати, адже якби про це знали усі учні, то, мабуть, не знайшлися б такі, які продали свою душу москалям. Це відповідь про умови життя українців з давнини в Московській імперії.

Чимало українців поміняли свою душу на російську, проживаючи в Україні, користуючись її благами, а тому чекати від них добрих слів про Україну не доводиться. Російська діаспора в багатьох країнах, у тому числі в США, Англії, навіть Канаді, допомагає російській політиці, організовує регулярні антиукраїнські демонстрації під гаслом «В Киеве правит фашистско-бандеровский режим», але майже не чути української діаспори, а багато з них навіть вірять таким гаслом. Треба визнати, що небезпекою для сучасної

⁵⁹ Толстой А.К. Собрание сочинений в четырех томах. М.: Правда, 1980. – Т.4. – С. 445.

національної трагедії України є так звана п'ята колона, а це приблизно 25–30% населення країни, до якої належать етнічні росіяни, котрі у плановому порядку заселяли українську територію за більшовиків, змішані сім'ї, що належать до суто українського народу, але в яких переважає російський менталітет. Саме ця частина українського населення є об'єктом російської пропаганди, а також потужним резервом агентурної мережі російських спецслужб – Головного розвідувального управління РФ, Федеральної служби безпеки та зовнішньої розвідки, що непомітно, однак шкідливо діють у багатьох сферах культури й економіки та на усіх рівнях державно-господарського управління в Україні. Щось у нашому краї не гаразд і діється не те. Треба схаменутись, свідомо не дурити один одного, слід перейти від несправедливих, підступних, таємних доносів до відкритих дискусій між конкретними особистостями. Можливо, вдасться переконати один одного, аби не діяти проти власного народу за гроші російських спецслужб, тільки так можна захистити державу, народ, свою сім'ю від загарбників.

6. Історія Московії – білий аркуш

В імперії існувала притча, що в усіх внутрішніх і зовнішніх утисках та і бідах винуваті московські правителі, народ же інший, порядний і добрий, коли він дізнається про утиски, то їх не стане. Навіть провідники українського народу завжди надіялися на добрі відносини з росіянами, але реально мислячі у це не вірили, зокрема Т. Зінківський писав: «Наші дурні гадають, що знущається московський уряд, а не московський народ. Мовляв, якби московський народ мав змогу висловити свої думки, то він був би осудив таке дикунство. Це – неправда. Це – безпідставна омана. ...Ні, народ, що виплекав у себе деспотів, поводитиметься деспотично з кожним, хто мав нещастя упасти під його лапоть. Раб, що, одержавши владу, неухильно стає деспотом»⁶⁰. Коли Росія стала проявляти реальні загарбницькі наміри, дехто вважає, що для призупинення такої агресії треба змінити не лідера, а систему. Ні, москалі за своєю сутністю, самі ж формують систему, яка проявляє імперську політику і виховує (висуває) провідників для реалізації цієї політики. Отже, треба змінити не що інше як народ, але такого об'єктивно здійснити неможливо, а тому єдиний історичний проноз – Російська імперія має зруйнуватись.

Немає сумніву, що неймовірно складне рабське життя москалів впродовж віків визначило їхню духовність і, звичайно, історичну долю. – А чому так сталося?, – можливо виникне запитання, – тільки тому, що за визначенням Ф. Ніцше «Долгие и великие страдания воспитывают в человеке тирана»⁶¹, мабуть тому москалі стали особливим народом, оцінку якому дав їхній мудрий Чаадаєв: «Мы не принадлежим ни к одному из великих семейств человеческого

⁶⁰ Штепа П. Московство. – Дрогобич: Відродження, 2000. – С. 127.

⁶¹ Ніцше Фридрих. Злая мудрость. – М., 1993. – С. 4.

рода». Великий російський мислитель заявив у своєму відомому філософському листі, що «мы принадлежим к числу тех наций, которые как бы не входят в состав человечества»⁶². Ось причина того, що москалі впродовж своєї історії силою, війнами, пограбуваннями, терором входять у людське суспільство, саме тому москалів не люблять у світі. Не хто інший, а московські терористи прийшли війною на Кримський півострів та на Схід України у 2014 р.

У підсвідомості негативна оцінка психології москалів існує у народів світу, але українці, як сусіди, впродовж століть не наважувались упритул вивчати сутність росіян у гушавині їхнього багатонаціонального народу, створеного не на етнічній, а на загарбницькій основі. І так, 80% суто росіян довіряють Путіну, що українці, за твердженням московських істориків, є частиною створеної російської нації, а якщо вони відмовляються від цього, не бажають бути малоросами, тобто меншими братами, то тепер вони найгірші з народів світу і так звані великороси прийшли їх убивати, тобто знищувати частину своєї нації. Такі процеси мають насамперед викликати занепокоєння в самій Московії. Адже коли звернутись до глибинного коріння російського народу, то можна побачити основну кінцеву перспективу, яку висловлюють самі ж російські філософи: в російському народі і російській інтелігенції прихований зародок самознищення. Москалям не слід забувати, що їхня «імперія зла», за визначенням Рейгана, є ненадійною та небезпечною імперською структурою, а тому вона перебуває під постійним економічним і військовим наглядом.

Крім того, як показує досвід першої і другої світових війн, боротьба з українцями приносила Російській імперії тільки шкоду, адже «Вражда официальной и националистической России к украинскому движению вызвала к себе интерес и внимание в идеологах и руководителях воинствующего германизма, для которого она представлялась благоприятным фактором в случае возможной борьбы против России»⁶³. Великі імперії, звісно, розпадаються, чого не бажає втинати Москва, але на Російську імперію потужно впливають ще й два наведені вище фактори, пов'язані з Україною. Це, мабуть, враховував Петро I, який сказав, що без України Російської імперії не буде. Українцям тепер слід конкретизувати петровську проблему, адже, окрім території – українського Південного Степу, продуктів аграрного виробництва та промисловості, москалям, які бажають продовжувати бути «великоросами», треба мати щось найголовніше. Саме з Петра I, який поставив проблему існування Російської імперії залежно від України, розпочалась жорстока боротьба з українською мовою, яка велась і прямою заборонаю, і опосередковано під гаслом: «Той, хто розмовляє українською мовою, – українець-націоналіст, а той, хто розмовляє російською мовою – великорос». Чимало українців століттями змінювали свої прізвища, відкидали закінчення «ко» і приписували «ов» або українське «и» переправляли на «і», змінювали наголоси у прізвищах, аби хоч трохи бути схожими на

⁶² О России и русской философской культуре. – М., Наука, 1990. – С. 287.

⁶³ Вибрані наукові праці академіка В.І. Вернадського. – Т.1: В.І. Вернадський і Україна. – Книга 2. – К., 2011. – С. 222.

«великоросса». Найбільш запозятливі українці при народженні своїх дітей та онуків у графі про національність вписували «русский», збільшуючи цим самим чисельність «великоросса» в імперії.

У результаті такої асиміляції досягалось чимало успіхів: із трьох складових російської нації (українці, білоруси, москалі)⁶⁴ у 1897 р. «великоросса» було 43,5% усього населення Російської імперії, а в 1959 р. уже 54,8%⁶⁵. Треба чітко сказати, що, крім небагатьох, українці і білоруси практично не боролись, інертними залишаються дотепер у справі відстоювання своєї мови. На двадцять п'ятому році незалежності держави у більшості українських сімей у великих містах розмовляють винятково російською мовою, іноді використовуючи дві мови – суржик. Таким чином, розпочата після 1991р. ідеологічна, політична, інформаційна, розвідницька, терористична, а згодом військова агресія проти України і її народу є боротьбою за існування російської нації завдяки руйнуванню та знищенню української мови, за великим же рахунком – збереження штучної російської нації і агресивної Російської імперії. Саме таку ідеологію, розпочатої війни у 2013–2014 рр. проти українського народу, визнав Путін в одній із своїх промов, коли зрозумів провал свого злісного проекту «Новороссия». А тому намагання пояснити військову агресію проти України іншими причинами, «переводячи стрілки» в бік, мовляв, боротьби проти США, є лицемірством, яке стає відомим усьому світові.

Нині, коли українці також більш уважно подивились, що ж то за великороси, яка їхня сутність та ментальність, визначена самими ж росіянами, то виявилось: о Боже! З ким нас примушували брататись? «В русском народе есть темная, в дурном смысле иррациональная, непросветленная и не поддающаяся просветлению стихия. ...темная русская стихия реакционная в самом глубоком смысле слова. В ней есть вечная мистическая реакция против всякой культуры, ...против прав и достоинств личности, против всяких ценностей, ...за ней всегда стоит что-то темно-стихийное, хаотическое, дикое, пьяное», а в кінцевому підсумку, як виявилось у 2013–2014 рр., «имеет фатальный уклон в сторону реакционного мракобесия»⁶⁶. Тепер постає низка запитань: по-перше, з ким ми будували життя впродовж трьох з половиною століть?, по-друге, як такий народ силою нав'язував українцям свою «дружбу» і більшість з українців вірили в неї? По-третє, чи можуть українці й далі продовжувати тісну життєдіяльність з таким агресивним народом? Відповіді на усі ці запитання однозначні: народ агресивний і його любити не можна; так звана дружба впродовж століть нав'язувалась силою; будь-які спільні справи з москалями неможливі, оскільки вони викликають тривогу, бо такий народ несподівано і безжально розпочинає революції, війни, репресії, голодомори, терор. Ніякої дружби до українців московсько-російський народ не визнавав і не визнаватиме ніколи, адже, як повідомила російська правозахисниця Єлена Васильєва, матері благословляють своїх синів на битву

⁶⁴ Визначення російських філософів та істориків

⁶⁵ Курганов И.А. Нации СССР и русский вопрос. Франкфурт – на-Майне, 1961. – Гл. 3–4.

⁶⁶ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 82–85.

проти українців, тобто своїх менших «братів». «Мама одного из контрактников заявила, что ее сын должен исполнять свой воинский долг до конца, по сути сама толкая его на войну». Чи не така мама направила сина в Україну: «Один мальчик во время учений под Ростовом покончил жизнь самоубийством»⁶⁷. У людей світу уже виникає запитання до лікарів і психологів, – як відчував себе батько чи син, який крадькома підійшов до Маріуполя, зрадницьки вбив багато українських дітей і їхні матерів, а після цього, тієї ж днини, повернувся десь там в Московії, до своїх дітей чи своєї мами?

Складність стосунків з москалями, яких ніде не люблять, мабуть пояснюється тим, що вони силкуються потрапити із темряви Сходу у світло Заходу, а це вимагає чимало зусиль, яких у них обмаль. Тому що «Россия – страна культурно отсталая» і, як писав Н. Бердяєв, «Это факт неоспоримый. В России много варварской тьмы»⁶⁸, а тому скрізь непорозуміння, повсюди не так, як в інших народів. Усе більше стає очевидним, що москалі не успадкували «родові плями» чи то царської, чи більшовицької Росії, вони у них закладені в генах. Тому не треба думати, що німкеня Катерина II зразу ж принесла войовничо-агресивний менталітет москалям. Ні, він у них існував, вона його тільки використала, за нею так чинив Ленін і Сталін, а вже їхні безвольні послідовники вели москалів на битву самі: Прага, Афганістан, Тбілісі, тепер Україна. Але усе це тільки поверхня за якою здається, що: Московією управляли німкеня Катерина, яка не мала ніякого досвіду; наступні царі, які намагалися щось покращити і нічого не вдіяли; Сталін, який спочатку дійсно відмовлявся очолювати владу; Брежнєв, який навіть не мав достатньої волі для управління такою імперією; нарешті демократи і малопокірні Горбачов і Єльцин. Народ Московії створював умови для жорсткого управління імперією і проведенням війни, не Брежнєв посилав війська до Афганістану, а народ бажав такого, а коли прийшли непокірні демократи Горбачов і Єльцин, то імперія зруйнувалась, цього народ їм не може простити, а тому більшість москалів підтримують нового жорсткого царя.

У новітній період знову здається, що москалів намагається використати Путін, вихованець імперської ідеології загальної – «захоплення чужих територій» і головної – «без Украины нет России». Проте цей діяч не враховує або забуває, що росіяни управляють, вони постійно зраджували і знищували усіх, хто їх використовував для загарбання: століттями допомагали царям завойовувати чужі землі, але їх зрадили, адже коли Російська імперія розпочала розвалюватись, то віддали її більшовикам; усі були за величезну більшовицьку імперію, однак ніхто нічого не вдіяв, коли колос на глиняних ногах – СРСР розвалювався, а всі великі нації і народи визволялись; тепер 80% росіян підтримують агресію Путіна проти українців, а чим це скінчиться? За свідченням її величності історії, – непокорюю імперській політиці росіян. Усі вивчали твори Л. Толстого, але не усі зрозуміли, що саме цей мудрий письменник на прикладі москалів зробив висновок, що розвиток кожного суспільства впливає із людських свавіль, а «незліченна

⁶⁷ Бульвар Гордона. – 2014. – Октябрь. – №39. – С. 2.

⁶⁸ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 89.

кількість людських сваволь на свій лад формує історичні особистості і їх же знищує, формує історію, здійснює революції»⁶⁹.

Тому є підстави висловити припущення, що високий рівень підтримки росіянами нинішніх своїх агресивних державних лідерів, які на початку XXI ст., за прикладом старих завойовницьких часів, розпочали захоплювали чужі землі, невдовзі, також за прикладом минулих часів, будуть їх зраджувати, бо це є своєрідною хворобою росіян, яка є дивовижно суто національна і невиліковна. А відтак від росіян треба триматися подалі, недаремно їх не тільки не люблять у світі та Європі, їх – бояться. Справедливість же такої боязні підтвердив сам Путін, пригрозивши, що «краще не зачіпатися з нами»⁷⁰, мабуть, погрожуючи атомною зброєю, а такі погрози можуть подіяти навіть на державних діячів великих країн. Неоднозначна особливість москалів проявляється на багатьох прикладах як державотворення, економіки, так і суспільного життя. Народ, вихований у варварських умовах Росії, мовчав, коли Сталін і Берія постійно воювали – громадянська війна, репресії проти свого ж народу, голодомори, війна 1939–1945 рр. і голодні роки після неї, а потім вони один одного знищили. Російська імперія під назвою СРСР, керована учнями Сталіна, не витримала навантажень минулого, перетворилась у пекло зла, зруйнувалась, а на її уламках з'явився Путін з Дмитрієм Кісєльовим, щоб управляти залишками Російської імперії. І розпочалось те, що було в минулому, як і у часи їхніх учителів, усі притихли: кого вбили, кого посадили, кому пригрозили; розпочалось загарбання шматками чужих земель – Молдови, Грузії, України, а це, за визначенням самих же росіян, межує з манією простору – «Русская душа ушиблена ширью, она не видит границ, и эта безграничность не освобождает, а поработает ее»⁷¹. І дійсно, хіба не може закрутитись голова, навіть захворіти, коли територія Московії розширювалась нечуваними темпами, яка й стала імперією внаслідок загарбання чужих територій: у 1462 р., до початку царювання Івана III, Московське царство займало 10674 кв. милі, через 200 років (1645 р.) – 222914, через 80 років (1725 р.) – 282454 кв. милі; кінець царювання Катерини II (1796 р.) – 352200 кв. миль; трохи більше як через 100 років (1911 р.) – 394462 кв. милі. Отже, в результаті захоплення територій інших народів Московське царство розширило свої володіння за 1462–1911 рр. у 37 разів, іменуючи себе імперією. До середини XV ст. ніякої імперії не було, але після великих завоювань московські філософи стали стверджувати, що «Быть историческим новорожденным отнюдь еще не значит быть обреченным на всегдашнее младенчество, что иметь в прошлом только белые листы еще не значит, что будущего так и не предстоит»⁷². І ось на початку XXI ст., відкидаючи об'єктивний хід історії та думки розумних російських філософів, Путін взявся доводити, що майбутнє Російська імперія все-таки матиме, захоплюючи шматки земель сусідніх країн.

⁶⁹ Панасюк Б. Русь: нація і держава: у 2 т. – Т.1: Помилки Великих Київських князів. – К.: КНЕУ, 2009. – С. 29.

⁷⁰ Літературна Україна. – 2014. – 11 вересня. – С. 3.

⁷¹ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 97.

⁷² О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 287.

Тому не слід дивуватись, що Путін і 80% росіян, рабів простору, бажають захопити землі Молдови, Грузії, України, країн Прибалтики, Польщі, спрямовуючи свій погляд на Берлін і Париж. Не є дивиною, що росіяни як були рабами імперської влади при царизмі і сталінізмі, так і залишились при путінізмі. Їхня задубіла рабська психологія, замішана на просторовій протрації, ніяк не реагує на те, що з України почастишав надходити «вантаж 200» з тілами забитих російських терористів, навіть матері загиблих вважають подібне лише стихійним лихом. На превеликий жаль, усе це творіння росіян, а не однієї людини, тому, відповідаючи на запитання відомого російського поета з українським прізвищем Є. Євтушенко «Хотят ли русские войны?», треба, нарешті однозначно відповісти: «Так, вони її не тільки бажають, вони її шукають, навіть серед так званих своїх». У вирі захоплення Криму, військових подій на Донбасі українцям, навіть тим, які зустрічали сепаратистів, зраджували і зневажали своїх, треба нарешті схаменутись і надати практичного значення прощальним словам великого поета М. Ю. Лермонтова, коли його висилали воювати на Кавказ, які й тепер звучать актуально:

Прощай, немытая Россия,
Страна рабов, страна господ,
И вы, мундиры голубые,
И ты, им преданный народ.

Виходячи з вищенаведеного, маємо змогу дати визначення реальному сучасному поняттю Російської імперії та її народу: це Московське царство, яке розширило свою невеличку територію у 37 разів винятково загарбництвом. Згодом мізерна чисельність войовничих людей цього царства розчинилась серед силоміць приєднаних до себе безлічі чужинських, переважно не слов'янських народів і народностей, яких московіти називають «нацменами». У цій насильницьким методом створеній імперії усе чуже: лише 2,7% території є власною, решта чужинська; так звані учителі-москалі невдовзі розтанули серед учнів маленьких і великих народів; у відповідному співвідношенні вкрадено історію приєднаних народів, їхню культуру; мова українська дивним чином перетворилась у російську; це воєнна держава, у якій століттями формувалась культ воєнних професій; культ виробничих, духовних, культурних і наукових професій не проповідувався і був на задвірках; єдиним вченим, крім Лобачевського (XIX ст.), був Ломоносов (середина XVIII ст.), який здобув освіту у Києві, працював в Академії наук розширеного Московського царства, посаду Президента якої обіймав на той час українець Кирило Розум (Розумовський). Отже, народ Московського царства розтанув серед завойованих народів, набувши їхніх генетичних рис, а тому М. Горький, знавець росіян, недаремно писав: «Настало время, когда история повелительно требует от честных и разумных русских людей ...бороться с азиатскими наслоениями в нашей психике»⁷³. Нічого з часів Горького не змінилося, чесні й розумні москалі продовжують жити з

⁷³ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 87.

азійським менталітетом: «Люди не против того, чтобы их президент обманывал и юлил...как ловко Путин, с одной стороны, ввел войска, с другой – не признается в этом. В этом есть какая-то азиатщина»⁷⁴. Намагаючись формувати сучасну власну історію москалям слід не забувати, що до 1506 р. і пізніше держава на їхній території мала назву «Ромейское царство»: «Слово «ромейское» написано в усіх старих копіях посланій Філофея, але в пізніших, тобто після XVIст., замість слова «ромейское» написано «росейское». ...у московській мові того часу слово «ромейское» означало «римський», а слова «росейское» за часів Філофея не було в природі, існувало «Царство Московське» замість «Князівство Московське»⁷⁵, тобто, навіть назва Імперії надумана. Таким чином, російські філософи, історія та реальність підтверджують, що Російська імперія позбавлена будь-якої історії, вона була штучно створена завойовниками і у неї майбутнього немає.

А як же справи з російською нацією? Ось приклад того, що такої нації, як російська, не було і немає, є тільки московська, або москалі, адже, за визначенням В.А. Сорокіна, «Русская нация состоит из трех основных ветвей русского народа – великороссов, украинцев и белоруссов, а также из «русифицированных» или ассимилированных этнических групп»⁷⁶. І дивина, українців знає світ з давнини, білоруси відомі з тих самих часів, а ось «великороссов» історія не знає. За визначенням Т. Шевченка, це – москалі, проживши серед них чимало часу, переважно у засланні, він їм дав таку характеристику у зверненні до українців:

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі люде,
Роблять лихо з вами.

Не послушали «чорнобриві» українського пророка і створили безліч спільних сімей, народили дітей, а тепер настало «лихо» у 2013–2014 р.р. під час нападу москалів на Україну: багато сімей роз'єднуються духовно і матеріально; ті змішані сім'ї, які ще міцно тримаються здебільшого виступають проти української самостійності, їхні погляди на Москву. Подібне є величезною проблемою для української нації, народу і його держави, особливо тепер, коли відновлюється її незалежність, а москалі пручаються.

І так, прив'язавшись до древніх етнічних націй – українців і білорусів, російська історія навчає усіх: «Русская нация в указанном смысле возникла как нация с момента образования Русского (Киевского или варяжского) государства в середине IX столетия»⁷⁷. Задача для першокласників: якби не було української держави Київська Русь, тобто Київської держави, то не було б «русской нации», а тому правий Петро I, котрий справедливо заявив своїм, палицею навченим підлеглим, що без України немає «Русской империи». За розумним царем цю

⁷⁴ Бульвар Гордона. – 2014. – Октябрь. – №39. – С. 14.

⁷⁵ Панасюк Б. Русь: нація і держава: у 2 т. – Т.1: Помилки Великих Київських князів. – К.: КНЕУ, 2009. – С. 47.

⁷⁶ Федотов Г.П. Будет ли существовать Россия? О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 469.

⁷⁷ Там само. – С. 470.

істину повторяють філософи й державні діячі Московії (Додаток А). Як можуть дивитись на таку зухвалу фальсифікацію, звичайно не московські та українські промосковські історики, а національні українські, європейські та світові філософи й історики, знавці реальних справ? – відомо тільки Вищим силам. Це ж відкрита крадіжка української історії, адже про Москву «Впервые упомянуто в летописи 1147г., в 14 веке центр Великого княжества Московского»⁷⁸.

Московські та промосковські українські історики типу П. Толочка, перебуваючи в полоні «не – историчности русской судьбы», не зможуть відповісти на запитання, як же була утворена російська нація на базі «великороссов» у IX ст., коли тільки через два з половиною століття з'явилась згадка про поселення на березі р. Москва, лише через два століття Москва стала центром Московського князівства? З давнини до XIV ст. було єдине державне утворення – Київська Русь, де жили етнічні українці і білоруси, але не згадувалось про росіян, а тим більше «великороссов», згодом, аж через п'ять століть, з'явилися московіти-москалі. Не зважаючи на це, москалі у своїх філософсько-історичних трактатах, а основне в освіті та державній політиці, безсоромно відтісняють українців і їхню державу на узбіччя історії, мовби української нації, Київської Русі і України взагалі не було, окрім Росії і так званої нації «великороссов». Російські історичні філософи без сорому пишуть: «С момента своего возникновения в IX в. русская нация существует уже тысячу лет. ...только немногие из существующих государств – наций, таких, как Англия, Франция, Австрия, имеют историческую длительность, насчитывающую около тысячи лет»⁷⁹. Про Київську Русь і Україну як державу-націю ці фальсифікатори історії взагалі не сказали й слова, хоча вона має стояти першою у переліку вище названих європейських країн. Така крадіжка історії у держави Україна, про яку з 862 р. (IX ст.) згадують грецькі й арабські письменники, як уже добре впорядковану Слов'янську державу, викликає обурення, а ще більше фальшування можемо побачити, коли згадаємо, що «Пращури українського народу...мають історію з IV–VI ст.»⁸⁰.

Москалі за допомогою філософів-фальсифікаторів безсоромно привласнили українську історію, а тому, можливо, світова інтелектуальна громадськість у майбутньому засудить такі крадіжки і усе буде повернуто. І хоча це тільки мізерна частина того, що вкрала Московська імперія в українського народу, але вона потужно використовується московською владою у міжнародній політиці та завойовницьких планах. Адже серед сепаратистів і терористів у війні Москви на Сході України 2014 р. є московські добровольці, які вбивають українців «За русскую идею ... за великую Россию воюют, против американцев. Потому что, ... никакой Украины вообще нет»⁸¹. Повне відокремлення українців від москалів, їхній перехід до європейської культури та боязнь розкриття фальсифікації своєї

⁷⁸ Советский энциклопедический словарь. – М., 1989. – С. 846.

⁷⁹ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 472–473.

⁸⁰ Панасюк Б.Я. Русь: нація і держава: у 2 т. – Т.І.: Помилки Великих Київських князів. К.: КНЕУ, 2009. – С.72.

⁸¹ Бульвар Гордона. – 2014. – Октябрь.– №39. – С. 3.

історії, напевне, сильно налякало господарів Кремля. Адже в такому разі не буде повноцінної російської нації, а ще й не виключено, що невдовзі й білоруси відійдуть, тоді зникне друга частина штучної «русской нации», а залишиться третя її частина – «великороссы», а це не що інше, як найбільш достовірна народність, москалі.

Історично склалось так, що постійне завоювання територій призвело до того, що москалі не навчилися працювати, вони тільки бажають воювати, але чи вміють, то це питання залишалось без відповіді. Однак на нього треба дати відповідь, адже німці за період війни (1939–1945гг.) проти трьох сильних країн на території від Північної Африки до Волги втратили 6 млн своїх громадян, а москалі, використовуючи підкорені народи, за цей період призвели до загибелі за офіційними даними 27млн життів, а неофіційні цифри вражають (35–43млн. життів). Методи ведення битв москалями у другій світовій війні свідчать, що не вміють вони воювати, їхній головний командир Жуков нічого не зумів протиставити німецькій організованості та дисципліні, він з дозволу такого ж самого рівня жорстокості Сталіна поведився з масами солдат різних націй і народів, як кушнір з вичинкою шкіри. Охоплює жаль, що маси солдат, які гинули під керівництвом кушніра, здебільшого були українці й білоруси. Треба сучасним російським терористам нагадати реальну історію другої світової війни, що без українських і білоруських воїнів, а також американців та англійців з їхнім другим фронтом не бачити б москалям перемоги, якою вони так нині пишаються.

Викладене свідчить про необхідність пам'ятати російським агресорам і їхньому народу, що епоха загарбницького приєднання чужих територій минула, війну з Україною, навіть при залученні до терористичних загонів своїх найлютіших ворогів – чеченців, вони не виграють, а програють. Москалі, можливо, забули, що царські війська так і не змогли подолати народи Кавказу, не згадують про те, що під Полтавою цар випадково одержав сумнівну перемогу, а під Конотопом московське військо українці розбили вщент, під час минулої війни українські партизанські загони були найсильнішими, повстанські загони наводили жах на росіян та німців, під ногами терористів Путіна горітиме земля і спасу їм не буде. Немає жодного сумніву, що партизанські загони нового Сидора Ковпака будуть діяти проти загарбників Путіна на захопленій українській території, і, як показує досвід минулої війни і війни на Кавказі, москалі будуть биті, а тому їм краще покаятись та забиратися геть. Коли майже усі українці і чимало росіян у 1991р. проголосували за незалежність своєї країни, то частина етнічних москалів, які не любили країну, де жили, уже були готові залишити Україну, треба були лише трохи їм «підсобити», але знову проявилась українська національна лояльність і усе зупинилось.

Важливою причиною того, що населення Росії підтримує путінську війну проти України, є їхня хвороба великих територій і хвороба невміння працювати. Російські новоявлені «собиратели чужих земель», певно, не вивчали у своїх закритих спецшколах тверджень російських же філософів і тверезих політиків, що «Огромные пространства легко давались русскому народу, но нелегко давалась

ему организация этих пространств, ...поддержание и охранение порядка в нем»⁸². Здавалося б, немає здорового глузду загарбувати українські території, якщо немає хисту ними управляти, а коли подивитись глибше, то для москалів такий сенс існує з давнини. Москалі люблять воювати, а ось працювати, користуючись свободою, у них суттєві проблеми. Коли в Імперії відмінили кріпацтво, то на землях Московії «Свобода стала здесь не благом, а злом для крестьян. ...они предпочитают умирать от голода, чем работать»⁸³. Крім того, повсюди для управління москалям потрібні менеджери, тобто спеціалісти. Адже хто управляв зв недалекому минулому Російською імперією і управляє дотепер її соціально-економічною і культурною сферами? – здебільшого німці та українці, були ще євреї та грузини. Споконвічно величезними територіями Росії управляли іноземці: німкеня Катерина II, після неї усі царі-іноземці, не мали відношення до російської нації Ленін і Сталін, а Хрущов і Брежнєв проходили вишкіл у Сталіна і набували досвіду в Україні. Коли ж до управління приступив росіянин Горбачов, а за ним уральського вишколу Єльцин, то імперія зразу ж рухнула, росіянин Путін завершує процес і не так довго чекати того часу, коли збудуться пророчі слова Ніколая Бердяєва: «Великой России уже нет и нет стоящих перед ней мировых задач»⁸⁴, і народи Європи з полегшенням усміхнуться, звернуть свої слова подяки до Вищих сил Всесвіту.

Здорові сили в Росії не мають змоги відкрито поставити вимогу, що війна проти України росіянам не потрібна. Адже вона лише прискорює розвал решток Російської імперії, який намітився на початку і посилювався наприкінці ХХ ст. Саме в цей сторічний період російські інтелектуали з сумом відзначали, що велика територія царської імперії стискається як шагренева шкіра і стає ареною розбудови державницьких утопій – на кшталт СРСР. Ще на початку ХХ ст. це стало реальністю, адже відразу ж після війни 1914 р. поширювалась туга російських філософів і політиків, що Україна і Грузія рвуться до незалежності, Азербайджан і Казахстан схилиються до азійських центрів ісламу, з Далекого Сходу наступає Японія, а скоро розпочне наступати Китай. Однак найбільш шокували росіян сибіряки, які вважалися чистокровними великоросами, але також мали зуб проти Росії, вони планували сформувати Сибірську республіку. Пройшло сто років і усі передбачення самих же росіян відбулися, за винятком Сибірської республіки, якій не вдавалось досягти своєї мети, але сучасна влада Росії дала сибірякам підказку, як треба добиватися її реалізації, на прикладі засилання терористів до Луганської і Донецької областей України. Немає сумніву, що сибіряки скористаються наданими методами для організації Сибірської республіки, де уже потужно господарюють працелюбні китайці. Російські філософи після 1991 р. нагадують московським політикам слова Петра I, що без України не буде Російської імперії, звичайно, не буде, як показано вище, й російської нації, адже москалі уже давно скаржаться на реальну ситуацію:

⁸² Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 95.

⁸³ Толстой А.К. Собрание сочинений: в четырех т. М.: . Правда, 1980. – С.429

⁸⁴ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 3.

«Подрастающие дети, усыновленные нами, не хотят знать вскормившей их школы и тянутся кто куда – к западу и к востоку, к Польше, Турции»⁸⁵.

Хвороба простору і завоювань земель є досить небезпечним і шкідливим фактором для москалів і їхніх керівників з імперськими амбіціями, оскільки «огромность русских пространств не способствовала выработке в русском человеке самодисциплины и самоорганизованности»⁸⁶. Саме тому в москалів майже відсутнє високотехнологічне виробництво, навіть екстенсивне сільське господарство і те занедбане, з давнини вони звикли жити внаслідок експлуатації чужої праці завойованих народів, дарів природних ресурсів, лісу, якого уже немає, нафти, газу, благородних металів. Ще з часів царя Петра I на український край, його ошатні, теплі і багаті оселі дивились вовчі очі з холодного і голодного московського краю і про це дізнаємось із записки їхнього вожака на початку ХХ ст. «Запасы хлеба на Украине гигантские. Взять все сразу нельзя. Мы послали на Украину наши лучшие советские силы и уже в один голос получили такое сообщение. Запасы хлеба громадные, но всего сразу вывести нельзя, нет аппарата»⁸⁷.

Якщо врахувати, що у росіян немає виробництва і навиків його організувати, то як же вони можуть вести війну та ще й затягну, яка вимагає налагодженого виробництва? Воювати ж, якщо не зброєю, то економікою, мабуть, доведеться з Європою, США, Канадою та багатьма іншими країнами світу, а в такому протистоянні перемога Путіна наперед ставиться під сумнів. Так, у нього є атомна зброя, здається, його побоюються навіть сильні країни, але народ агресивної країни має пам'ятати, що в разі війни атомна зброя є й у інших країнах, а тому москалі також загинуть, про це не треба мовчати і терміново ставити питання: заради чого знищувати цивілізацію, чи варто це робити заради імперських амбіцій небагатьох? З урахуванням того, що події, як показує історія, повторюються приблизно в межах кожного сторічного періоду, є підстави зробити прогноз за такими параметрами: війна Росії у 1914 р. призвела до повалення царизму у 1916 р. та вбивства царя; війна Росії у 2014 р. неодмінно призведе до повалення тоталітарного режиму Росії у 2016 р. Звичайно, в Московії в даний час немає ні політичної, ні громадської сили, яка могла б перемогти агресивну команду, але ця команда сама себе знищить, як сталося в сталінський період. Наступні два роки (2015–2016 рр.) національної трагедії для українців будуть надзвичайно важкими, але винагородою буде вихід з багатівікового рабства і зайняття належного місця серед народів європейської культури.

⁸⁵ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 451.

⁸⁶ Бердяев Н. Судьба России. – М.: АСТ, 2005. – С. 98.

⁸⁷ Ленин, 17.IV.1919. (Свою Україну любіть... автор-укладач Валерій Буркат. ЧДСБ ІРГТ НААН.– Черкаси, 2012.– С. 456).

7. Древня Київська Русь у борні

Отторжение Малороссии от
России может быть началом
всех наших бедствий
Петр I

У нинішній неймовірно складний період треба вистояти проти дикунства ХХІ ст., коли відчувається, що ми мовби повернулись у далекі часи завоювання Сибіру чи Кавказу. Треба врахувати, що наступні два роки (2015–2016 рр.) національної трагедії для українців будуть надзвичайно важкими, але винагородою буде вихід з багатовікового рабства і зайняття належного місця серед народів європейської культури. Наодмінно, як і в природі, після бурі Сонце світить яскравіше, так і в людському суспільстві, після буремного періоду, особливо агресивного воєнного нападу, якого зазнали українці від москалів, світлішим і духовно вільнішим стане життя українського народу, нації і держави.

Економіка Росії ще тримається на родовищах нафти та газу, які вичерпуються, війна поглиблюється, а її наслідки погіршуються. Війна викликає обурення українських борців проти російських терористів, які прийшли на нашу територію, вбивають мирних жителів, знищують культуру. Їхня жорстокість повністю відповідає вище наведеній характеристиці москаля, який нічим не гребує заради захоплення чужих територій і чужого багатства з метою використання дармової робочої сили. В недалекому минулому імперські більшовики Московії вимагали від українських керівників усе більше робочої сили, молока, м'яса та хліба, це була основна імперська політика, закладена Петром I і підтверджена у 1917 р. більшовиками з імперськими амбіціями⁸⁸. Коли хтось із українських підневільних керівників пручався, то їх виганяли з партії, позбавляли роботи, а то відправляли чи до Сибіру, чи утримували під наглядом у резервації неподалік Москви.

Українцям треба визнати і взяти на озброєння реальний катастрофічний стан країни в цей сумний і трагічний історичний період, якого не було навіть в епоху татарської навали: надії на зовнішню військову допомогу, як виявилось, немає; похоронено гарантії безпеки, надані великими державами за відмову від атомної зброї; попередні українські керманічі розпродали і знищили вцент армію, продали весь флот; втікач президент-зłodій викрав і вивіз за кордон усю валюту і золото держави; бюджет порожній, а виробництво зруйноване; в усій країні, на усіх управлінських рівнях діють проросійські спеціалісти та наперед заслані розвідники, діють зрадники п'ятої колони, і не виключено, що для оплати їхніх послуг створена розгалужена в усій Україні система «Ощадбанк Росії».

Саме на ці сили розраховує Москва, погрожуючи посиленню в Україні хаосу, контрольованого Кремлем, щоб у слушний час передати владу проросійській опозиції. На цьому внутрішньому фронті війна ще складніша, ніж на Сході, оскільки впізнати тих, хто працює на Москву і уже створює хаос в усіх сферах життєдіяльності, надзвичайно складно. Мабуть, саме на внутрішньому

⁸⁸ Дивись: Додаток А.

невидимому фронті відбувається основна битва за свободу і незалежність України, а для цього використовуються різноманітні методи. Найперше, усе, що об'єднує українців, інтерпретується під знаком критики і насмішок з боку проросійських найманців: тих, хто піклується за українську націю, називають «націоналістами»; після полтавської битви учасників українського визвольного руху називали «мазепинцями»; після дугої світової війни воїнів УПА і їхніх прихильників величали «бандерівцями»; мабуть, скоро придумают кличку на учасників Помаранчевої революції і Євромайдану – Революції гідності. Московські ідеологи неодмінно врахують особливість українців: їм притаманна об'єднуюча сила при небезпеці і в битвах, але вони роз'єднуються під впливом ідеологічних маніпуляцій.

Усе зруйноване треба не тільки виборювати, але й відновлювати: і виробництво, і культуру, і традиції, і духовність, і традиції, а найперше історію. Подивімось, що творять москалі в новітню епоху ХХІст., вони як і за часів Івана Грозного, продовжують захоплювати чужі землі, навіть уже розпочали законодавчо писати новітню історію, звичайно підроблену, щоб занотувати до своєї історії, як це вони робили віками, загарбане. – Чи не настав час для української влади?, – дати доручення вченим, які очікують, як і вояки на Сході, не руйнації науки, як зруйнували армію, а дії, зокрема. написання відновленої, але реальної історії України, яка здивує світ і покаже велич в освіті, науці та культурі стародавньої європейської країни. В Україні уже проведені ґрунтовні фундаментальні дослідження українських вчених, які окреслюють напрямки написання реальної історії України – Руси, серед них: С.П. Шелухін⁸⁹, В.П. Буркат⁹⁰, В.Б. Білінський⁹¹, автор даної праці⁹² та багато інших вітчизняних дослідників.

Щоб вистояти в неймовірно скрутний період української держави, треба, передусім, не забуваючи про внутрішній фронт, захиститись від російської навали, а для цього не зайве буде згадати ненависть самих москалів до німців, які прийшли до них війною, яка вкладає у слова, що пролунали у 1942 р.⁹³ на адресу загарбників: «Мы поняли: немцы не люди. ...нет для нас ничего веселее немецких трупов. ...Если ты оставишь немца жить, немец повесит русского человека и опозорит русскую женщину. ...Убей немца! – это просит старуха мать. Убей немца! – это молит тебя дитя. Убей немца! – это кричит родная земля. Не промахнись, не пропусти. Убей!». Тепер москалі вбивають українських дітей,

⁸⁹ Шелухін С. П. Україна – назва нашої землі з найдавніших часів. – Прага, 1936 (Бескид, Дрогобич, 1992, репринт).

⁹⁰ Буркат В.П. Свою Україну любіть... Видання друге, /Автор-укладач Валерій Буркат; ЧДСБ ІРГТ НААН. – Черкаси, 2012.

⁹¹ Білінський В.Б. Країна Моксель, або Московія: роман-дослідження. У 3-х книгах №1-3, –К.; Вид-во О. Теліги, 2008,

⁹² Панасюк Б.Я. Русь: нація і держава. У двох томах, КНЕУ, К., 2009: Т.1. «Помилки Великих Київських князів»; Т.2. «Час збирати каміння»..

⁹³ Красная звезда. – 24 июля. – 1942. Бульвар Гордона. – 2014. – Сентябрь. – №37.

матерів і батьків, вишуканими методами знищують українських захисників Вітчизни, в усьому світовому інформаційному просторі на український народ виливається нечувана кількість бруду та отрути, лунають погрози знищити українську націю. Стало реальністю порівняння німців періоду Гітлера з москалями періоду Путіна, і напрочуд виявилось, що між ними є нечувана рівність і така сама відмінність: німці жорстокі, але висококультурні, москалі ще більш жорстокі, але низької культури та ще й на весь світ брехуни. Відмінність рівня культури гітлерівських і путінських загарбників простежується в усьому: на захоплених територіях німці не знищували культурні та матеріальні цінності; москалі-терористи на захоплених територіях руйнують великі міста: Донецьк перетворюється на чисте поле, знищують школи, університети, науку, виробничу і соціальну сфери, мов дикунів їх вабить пустеля.

Опинившись наодинці з варварами ХХІ ст., українці зрозуміли багато важливого, нового, особливо звертають увагу на себе три речі: перша – у складній і небезпечній національній трагедії сподіватись слід тільки на себе, на власне виробництво; друга – виправляти помилки минулого і зміцнювати армію; третя – відчайдушно битись з ворогом, як колись це робили козаки Запорозької Січі, яких загарбники боялись як вогню, іншого порятунку від москалів немає. Нарешті, усі українці переконались, що вони в імперії були не вільними, а рабами, зрозуміли ще й те, у кого були в рабстві – у загарбників низької культури. З огляду на зухвалу жорстокість і підступність, варварів в українців немає іншого виходу, як захищатись від них їхніми ж методами, запозичити російські гасла проти німців, змінити лише єдине слово та використати проти жорстоких і підступних нападників: «Вбий москаля!» – просить дитина, мати, батько, рідна земля. Як жаль, що Москва, заснована київськими князями, пішла війною проти нащадків своїх давніх славних пращурів, спалюючи мости добрих відносин між двома народами на століття, бо столітні обкрадання території, історії, мови, використання духовної і робочої сили, нарешті, війна, вбивства, наруга, жорстокість і зрадництво не прощаються.

Мабуть, за зверхньо-дикунське ставлення москалів до народів світу та своїх сусідів українці відповідають певною взаємністю про яку писав російський філософ Г. Федотов у перші роки після 1917 р.: «Из оставшихся в России народов прямая ненависть к великороссам встречается только у наших кровных братьев – малороссов, или украинцев (И это самый болезненный вопрос новой России)»⁹⁴. І москалям треба визнати, що любов та повага між двома народами уже не з'являться і не повернуться, бо чого не було, того й не буде. Через роки між українцями і москалями відновляться сусідські відносини, політичні та ринкові стосунки, як сталося між німцями та росіянами після двох світових війн між ними, але дружби – приниження, коли українців називали малоросами, а москалів великоросами, коли треба було усе віддавати і нічого не отримувати, не буде.

⁹⁴ О России и русской философской культуре. – М.: Наука, 1990. – С. 455.

Водночас українці – доброзичливі люди, можливо, жорстоке гасло проти москалів і не знадобиться, адже в Росії просипаються від інформаційної отрути, яка вихлюпується на українців. Уже з'являються нові гасла, які, за інформацією Б. Немцова, пролунали 21 вересня 2014 р. на 100-тисячному Марші миру в Москві, Воронежі, Волгограді, Пермі, Єкатеринбурзі, Ростові-на-Дону, Ставрополі: «Украине – мир, пропаганду в сортир!»; «Выше флаги, Путин, суд – в Гааге!»; «Украине – мир! России – свободу». І чи прислухається влада імперії до свого прогресивного крила народу невідомо, адже десь у жовтні 2014 р. на Раді з питань розвитку громадянського суспільства Путін заявив «самая главная трагедия – это отчуждение украинского и русского народов»⁹⁵, коли російські танки, гради, артилерія та інші новітні види засобів вбивства руйнували українські міста, вбивали школярів, їхніх батьків, дідів і бабусь. Кожен у світі задумається, – невже керівник Російської імперії таким чином бажає подолати «самую главную трагедию» періоду його правління? – що викликає великий сумнів.

Будемо сподіватися, що хоч і невелика частина росіян, та вона зростатиме, нині вважається 10%, а це вже нове покоління, яке не травмоване імперсько-більшовицькою ідеологією, все-таки переконає велику частину москалів, котрих близько 90%, у тому, що з українцями воювати не бажано, навіть грішно, звичайно й небезпечно, їх слід поважати ще й любити за величезний внесок, ще й собі на шкоду, в культурний і матеріальний розвиток Московської держави. І та невелика частина росіян дотримуються подібної культури, вони вже повідомляють світові власне розуміння трагедії своєї країни: Андрій Макаревич, російський музикант – «Моя страна сошла с ума, И я ничем не могу ей помочь»; Тетяна Лазарева, російська актриса і телеведуча – «Простите! Мне очень стыдно за мою страну»; поет Олександр Бившев, учитель з Орла – «Будь ты проклята, Раша – Расея! И Господь да услышит меня»⁹⁶.

Не подобається агресія Кремля до України й багатьом росіянам, європейці і весь світ ще раз зрозуміли агресивність москалів, але боронити свій край українці зобов'язані своїми силами. І саме тепер, в лиху годину, з далекого славного минулого лунає клич предків до священної боротьби проти путінців, новітніх варварів ХХІ ст. Російські митці Лебедев-Кумач і Александров подарували народу патріотичну пісню, яку мабуть запозичили з часів першої світової війни, адже вона вперше пролунала 26 червня 1941 р., тобто через чотири дні після нападу гітлерівців на москалів. Українці також запозичають мелодію і фрагменти слів пісні, але подають її в інтерпретації К.П. Ястреба:

Вставай страна огромная,
Вставай на смертный бой,
С московской силой черною,
С проклятой путинской ордой.

Жовтень, 2014 р.

⁹⁵ Бульвар Гордона. – 2014. – Ноябрь. – №45. – С.13.

⁹⁶ Бульвар Гордона. – 2014. – Октябрь. – №41. – С. 4.

**Промова Л. Троцького перед агітаторами-більшовиками,
які відряджались в Україну.**

«Товарищи! То, о чем мы здесь – в России – говорим совершенно откровенно, в Украине можно шептать лишь на ушко, а то лучше и совсем не говорить. Умение молчать есть тоже одно из фигур красноречия. Вы, товарищи, отправляетесь на Украину. Помните же, что нет труднее работы агитаторской, как на Украине.

Готовясь ныне к третьему походу на Украину, Совет Народных Комиссаров по примеру прежних лет, в авангарде посылает Вас, товарищи агитаторы. Совет Народных Комиссаров крепко надеется, что и Вы не посрамите земли русской.

Ни для кого не секрет, что не Деникин принудил нас оставить пределы Украины, а грандиозное восстание, которое подняло против нас украинское сытое крестьянство. Коммуну, чрезвычайку, продовольственные отряды, комиссаров-евреев возненавидел украинский крестьянин до глубины своей души. В нем проснулся спавший сотни лет вольный дух запорожского казачества и гайдамаков. Это страшный дух, который кипит, бурлит, как сам грозный Днепр на своих порогах и заставляет украинцев творить чудеса храбрости. Это тот самый дух вольности, который давал украинцам нечеловеческую силу в течение сотни лет воевать против своих угнетателей: поляков, русских, татар и турок и одерживать над ними блестящие победы. Только безграничная доверчивость и уступчивость, а также отсутствие сознания необходимости постоянной крепкой спайки всех членов государства не только на время войны – каждый раз губил все завоевания украинцев. Потому они рано утратили свою «самостийность» и живут то под Литвой, то под Польшей, то под Австрией и Россией, составляя собой очень ценную часть этих держав. Эти бытовые особенности характера украинцев необходимо помнить каждому агитатору, и его успех будет обеспечен. Помните также, что так или иначе, а нам необходимо возвратить Украину России. Без Украины нет России. Без украинского угля, железа, руды, хлеба, соли, Черного моря Россия существовать не может: она задохнется, а с ней и Советская власть и мы с Вами. Идите же на работу, трудную, ответственную работу»⁹⁷.

⁹⁷ Речь перед агитаторами-большевиками, направляемых для агитации перед третьим походом в Украину, 1920 г.

Україна /Французька мапа 1918 р./ Ukraine /French map. 1918/

Населення і площа Київської Русі

Київська Русь X – XI століття, маючи, за різними підрахунками, від 3 до 12 млн населення й величезну територію, що обіймала близько 800 тис. км², була найбільшою політичною формацією середньовічної Європи. Одночасно відзначимо, що українська державна формація динамічно розвивалася: в XII столітті площа Русі уже сягала 1 300 тис. км², що становить максимальну територію за весь час існування держави ⁹⁸. Держава Русь мала величезні на той час міста, які не мали жодного відношення до сучасної Московії, якої на той час не існувало в природі.

Найбільші міста Русі

(початок XIII ст.) ⁹⁹,

Місце за чисельністю	Міста	Міське населення
1	Київ	50 000 — 100 000
2	Чернігів	35 000 — 40 000
3	Галич	35 000 — 40 000
4	Новгород	25 000 — 30 000
5	Володимир	20 000
6	Полоцьк	20 000
7	Смоленськ	20 000
8	Владимир	20 000
9	Переяслав	12 000 — 20 000
10	Білгород	12 000
11	Білоозеро	10 000
12	Вишгород	10 000
13	Новгород-Сіверський	4 000

⁹⁸ Орест Субтельний. Україна: Історія. Суспільна організація Київської Русі: Либідь, 1993. - 720 с. ; ISBN 5-325-00451-4

Науково-літературне видання

ПАНАСЮК Броніслав Якович –
академік НААН, професор, письменник

ЗБУВАЄТЬСЯ НАДІЯ
(Прощай, немытая Россия)

Редактори: С.Д. Шевченко, Т.В. Пономарьова
Технічний редактор: О.Ф. Гончар
Комп'ютерна верстка: І.А. Чмихало
Дизайн обкладинки: О.В. Денделєвої

Наклад 2000 прим. Папір офсетний.
Друк Чорнобаївське комунальне поліграфічне підприємство.
19900, Україна, смт. Чорнобай, вул., Леніна, 211
тел. (04739) 2-26-42; e-mail: printch@inbox.ru